A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (kibővített nyolcadik tanács)

2020. október 15.*

„Intézményi jog – Az európai parlamenti képviselők egységes statútuma – Az olasz választókerületekben megválasztott európai parlamenti képviselők – A nyugdíjról szóló 14/2018. sz. határozatnak az Ufficio di Presidenza della Camera dei deputati (a képviselőház elnöksége, Olaszország) általi elfogadása – Az olasz nemzeti parlamenti képviselők nyugdíja összegének módosítása – Az Olaszországban megválasztott bizonyos volt európai parlamenti képviselők nyugdíja összegének az Európai Parlament általi, ebből következő módosítása – A jogi aktus kibocsátójának hatásköre – Indokolási kötelezettség – Szerzett jogok – Jogbiztonság – Jogos bizalom – A tulajdonhoz való jog – Arányosság – Egyenlő bánásmód”

A T-389/19–T-394/19., T-397/19., T-398/19., T-403/19., T-404/19., T-406/19., T-407/19., T-409/19–T-414/19., T-416/19–T-418/19., T-420/19–T-422/19., T-425/19–T-427/19., T-429/19–T-432/19., T-435/19., T-436/19., T-438/19–T-442/19., T-444/19–T-446/19., T-448/19., T-450/19–T-454/19., T-463/19. és T-465/19. sz. egyesített ügyekben,

Maria Teresa Coppo Gavazzi (lakóhelye: Milánó [Olaszország]) és a mellékletben megnevezett többi felperes [1] (képviseli őket: M. Merola ügyvéd)

felpereseknek

az **Európai Parlament** (képviselik: S. Seyr és S. Alves, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen

az Ufficio di Presidenza della Camera dei deputati 14/2018. sz. határozatának 2019. január 1-jei hatálybalépését követően a felpereseket megillető nyugdíjak összegének kiigazítása tárgyában a felperesek mindegyikét illetően a Parlament által kidolgozott 2019. április 11-i feljegyzés, valamint a T-465/19. sz. ügy felperese esetében a 2019. június 11-i feljegyzés megsemmisítése iránt az EUMSZ 263. cikk alapján benyújtott kérelme tárgyában,

A TÖRVÉNYSZÉK (kibővített nyolcadik tanács),

tagjai: J. Svenningsen elnök, R. Barents, C. Mac Eochaidh (előadó), T. Pynnä és J. Laitenberger bírák,

hivatalvezető: J. Palacio González főtanácsos,

tekintettel az eljárás írásbeli szakaszára és a 2020. július 7-i tárgyalásra,

meghozta a következő

* Az eljárás nyelve: olasz.

1 A többi felperes felsorolását csak a feleknek kézbesített változat melléklete tartalmazza.

Ítéletet

1 Keresetükkel a felperesek – Olaszországban megválasztott volt európai parlamenti képviselők, illetve túlélő hozzátartozóik – azt kérik a Törvényszéktől, hogy semmisítse meg az öregségi vagy túlélő hozzátartozói nyugdíjuk kiszámítását az Olasz Köztársaság képviselőháza alsóházának tagjait megillető nyugdíjak összegéhez igazító, és adott esetben az öregségi vagy túlélő hozzátartozói nyugdíjuk összegét csökkentő parlamenti határozatokat.

I. Jogi keret

A. Az uniós jog

2 Az Európai Parlament képviselőit megillető költségtérítésekre és juttatásokra vonatkozó szabályzat (a továbbiakban: KKJ-szabályzat) 2009. július 14-ig hatályos változatának III. melléklete (a továbbiakban: III. melléklet) többek között a következőket írta elő:

„1. cikk

(1) Az Európai Parlament valamennyi képviselője jogosult öregségi nyugdíjra.

(2) Az Európai Parlament valamennyi képviselőjére vonatkozó végleges közösségi nyugdíjrendszer létrehozásáig az Európai Unió költségvetéséből, a Parlamentre vonatkozó szakasz terhére ideiglenes nyugdíjat fizetnek az érintett képviselő kérésére, ha a nemzeti rendelkezések nem biztosítanak számára nyugdíjellátást, vagy ha az ilyen nyugellátás szintje és/vagy feltételei nem egyeznek meg azokkal, amelyeket a képviselő azon tagállama nemzeti parlamentjének képviselőire kell alkalmazni, ahol a képviselőt megválasztották.

2. cikk

(1) Az ilyen nyugdíj összege és annak előfeltételei megegyeznek azokkal, amelyek az európai parlament képviselő azon nyugdíjára vonatkoznak, amely a képviselő megválasztása helyének tagállama parlamenti képviselőinek jár.

(2) Az 1. cikk (2) bekezdése alapján igényjogosult képviselő e nyugdíjrendszerbe való belépéskor köteles az Európai Unió költségvetésébe általánosan ugyanannyi hozzájárulást fizetni, mint amennyit a nemzeti rendelkezések alapján saját nemzeti parlamentjének képviselője.

3. cikk

(1) Az ezen ideiglenes nyugdíjrendszerbe való belépésre vonatkozó kérelmet a képviselő hivatali idejének kezdetétől számított tizenkettő hónapon belül kell benyújtani.

E határidő lejártával a nyugdíjpénztári tagság azon hónap első napjától hatályosul, amikor a kérelem beérkezett.

(2) A nyugdíjkifizetési kérelmeket az igény keletkezésétől számított hat hónapon belül kell benyújtani.

E határidő lejártával a nyugdíj azon hónap első napjától fizetendő, amely hónapban a kérelem beérkezett.

[…]”

3 Az európai parlamenti képviselők statútumát az európai parlamenti képviselők statútumának elfogadásáról szóló, 2005. szeptember 28-i 2005/684/EK, Euratom európai parlamenti határozattal (HL 2005. L 262., 1. o., a továbbiakban: a képviselők statútuma) fogadták el, amely 2009. július 14-én, a hetedik parlamenti ciklus első napján lépett hatályba.

4 A képviselők statútumának 25. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) Az e statútum hatálybalépése előtt már a Parlamenthez tartozó és újból megválasztott képviselők a tiszteletdíj, az átmeneti ellátás és a nyugdíjak tekintetében dönthetnek úgy, hogy tevékenységük teljes időtartamára az eddigi nemzeti rendszert választják.

(2) E kifizetéseket a tagállam költségvetéséből kell teljesíteni.

[…]”

5 A képviselők statútumának 28. cikke a következőket írja elő:

„(1) A képviselő által e statútum alkalmazásának időpontjában valamely nemzeti szabályozás révén szerzett nyugdíjjogosultság teljeskörűen megmarad.

[…]”

6 2008. május 19-i és július 9-i határozatával a Parlament elnöksége elfogadta az Európai Parlament tagjainak statútumára vonatkozó végrehajtási intézkedéseket (HL 2009. C 159., 1. o.; a továbbiakban: végrehajtási intézkedések).

7 A végrehajtási intézkedések öregségi nyugdíjról szóló 49. cikke a következőket írja elő:

„(1) Azok a képviselők, akik mandátumukat legalább egy teljes éven keresztül gyakorolták, a mandátumuk megszűnését követően egész életén át járó öregségi nyugdíjra jogosultak, amely azon napot követő hónap első napjától kezdve folyósítandó, amelyen 63. életévüket betöltötték.

A volt európai parlamenti képviselőknek vagy jogi képviselőjüknek – a vis maior eseteit kivéve – a jogosultság keletkezésétől számított hat hónapon belül kell benyújtaniuk az öregségi nyugdíj folyósítására vonatkozó kérelmüket. E határidő lejárta után az öregségi nyugdíj folyósításának kezdete a kérelem kézhezvétele hónapjának első napja.

[…]”

8 A végrehajtási intézkedések 73. cikke értelmében ezen intézkedések a képviselők statútumának hatálybalépésével egyidejűleg, azaz 2009. július 14-én léptek hatályba.

9 A végrehajtási intézkedések 74. cikke pontosítja, hogy a IV. címben előírt átmeneti rendelkezésekre – és különösen e végrehajtási intézkedések 75. cikkére (a továbbiakban: 75. cikk) – is figyelemmel, a KKJ-szabályzat a képviselők statútuma hatálybalépésének napján hatályát veszti.

10 A többek között az öregségi nyugdíjról szóló 75. cikk a következőképpen rendelkezik:

„(1) A túlélő hozzátartozói nyugdíj, a rokkantsági nyugdíj, az eltartott gyermekeknek nyújtott kiegészítő rokkantsági nyugdíj, valamint a KKJ-szabályzat I., II. és III. melléklete értelmében biztosított öregségi nyugdíj e mellékletek alkalmazásában továbbra is folyósításra kerül azon személyek részére, akik a statútum hatálybalépése előtt részesültek e juttatásokban.

Abban az esetben, ha egy rokkantsági nyugdíjban részesülő volt képviselő 2009. július 14-e után elhalálozik, a túlélő hozzátartozói nyugdíjat a PEAM szabályzat I. mellékletében rögzített feltételek mellett a házastársa, a vele tartós, nem házastársi kapcsolatban élő élettársa vagy eltartott gyermekei részére folyósítják.

(2) A fent nevezett III. mellékletnek megfelelően a statútum hatálybalépéséig megszerzett öregséginyugdíj-jogosultság nem vész el. Az e nyugdíjrendszer értelmében nyugdíjjogosultságot szerző személyek a fent nevezett III. melléklet értelmében megszerzett jogosultság alapján kiszámított juttatásban részesülnek, amennyiben megfelelnek az adott tagállam e célból előirányzott nemzeti jogszabályaiban felállított követelményeknek, és benyújtják a fent nevezett III. melléklet 3. cikke (2) bekezdésében meghatározott kérelmet.”

11 Végezetül, a végrehajtási intézkedések 75. cikkét ezen intézkedések (7) preambulumbekezdésével összefüggésben kell értelmezni, amely a következőket fejti ki:

„Ezzel egy időben az átmeneti rendelkezésekben biztosítani kell, hogy a KKJ-szabályzat alapján bizonyos ellátásokra jogosult személyek a szabályozás hatályvesztését követően a [bizalomvédelem] elvének megfelelően továbbra is részesülhessenek ezekből az ellátásokból. Garantálni kell a statútum hatálybalépése előtt, a KKJ-szabályzat alapján szerzett nyugdíjjogosultságok érvényesülését is. Ezenkívül figyelembe kell venni az olyan képviselőkre vonatkozó egyedi rendszert, akik – átmeneti ideig és mandátumuk gyakorlásának pénzügyi feltételei tekintetében – a statútum 25. vagy 29. cikke szerint a megválasztásuk szerinti tagállam nemzeti rendszereinek hatálya alá tartoznak majd.”

B. Az olasz jog

12 2018. július 12-én az Ufficio di Presidenza della Camera dei deputati (a képviselőház elnöksége, Olaszország) elfogadta a 2011. december 31-ig teljesített szolgálati évek vonatkozásában az élethosszig járó juttatások összegének és az arányos nyugellátás élethosszig járó része összegének, valamint a túlélő hozzátartozói nyugdíj összegének új meghatározásáról szóló 14/2018. sz. határozatot (a továbbiakban: 14/2018. sz. határozat).

13 A 14/2018 határozat 1. cikke a következőket írja elő:

„1. 2019. január 1-jétől az e határozatban előírt új feltételek alapján számítják ki azon élethosszig járó és közvetlen juttatások, valamint azon túlélő hozzátartozói nyugdíj összegét, továbbá azon arányos nyugellátás, közvetlen juttatások, valamint azon túlélő hozzátartozói nyugdíj élethosszig járó részének összegét, amelyekre a jogosultságot a 2011. december 31-ig hatályos szabályozás alapján szerezték meg.

2. Az előző bekezdésben említett új összeg az egyéni hozzájárulás összegének és a képviselő akkori életkorához igazodó átváltási együtthatónak a szorzata, amely időpontban a képviselő az élethosszig járó juttatásra vagy az arányos nyugellátásra jogosultságot szerzett.

3. Az e határozat mellékletében található 1. táblázatban szereplő átváltási együtthatókat kell alkalmazni.

4. Az élethosszig járó és a közvetlen juttatásoknak, valamint a túlélő hozzátartozói nyugdíjnak, továbbá az arányos nyugellátás, a közvetlen juttatások, valamint a túlélő hozzátartozói nyugdíj élethosszig járó részének az e határozatnak megfelelően újraszámított összege egyetlen esetben sem haladhatja meg az élethosszig járó és a közvetlen juttatásoknak, valamint a túlélő hozzátartozói nyugdíjnak, illetve az arányos nyugellátás, a közvetlen juttatások, valamint a túlélő hozzátartozói nyugdíj élethosszig járó részének a képviselői mandátum kezdő időpontjában hatályos szabályozásban az egyes képviselők vonatkozásában előírt összegét.

5. Az élethosszig járó és a közvetlen juttatásoknak, valamint a túlélő hozzátartozói nyugdíjnak, továbbá az arányos nyugellátás, a közvetlen juttatások, valamint a túlélő hozzátartozói nyugdíj élethosszig járó részének az e határozatnak megfelelően újraszámított összege egyetlen esetben sem lehet alacsonyabb a kizárólag a XVII. parlamenti ciklus során képviselői mandátummal rendelkező képviselő által kifizetett egyéni hozzájárulások – alábbi 2. cikknek megfelelően újraértékelt – összege és a 65 éves életkornak megfelelő, 2018. december 31-én hatályos átváltási együttható szorzatának összegénél.

6. Abban az esetben, ha az e határozat alapján elvégzett új számítás eredményeként az élethosszig járó és a közvetlen juttatásoknak, valamint a túlélő hozzátartozói nyugdíjnak, továbbá az arányos nyugellátás, a közvetlen juttatások, valamint a túlélő hozzátartozói nyugdíj élethosszig járó részének új összege több mint 50%-kal csökken az élethosszig járó és a közvetlen juttatásoknak, valamint a túlélő hozzátartozói nyugdíjnak, illetve az arányos nyugellátás, a közvetlen juttatások, valamint a túlélő hozzátartozói nyugdíj élethosszig járó részének a képviselői mandátum kezdő időpontjában hatályos szabályozásban az egyes képviselők vonatkozásában előírt összegéhez képest, az 5. bekezdés alapján meghatározott minimumösszeg a felével növekszik.

7. Az elnökség – a questorok kollégiumának javaslatára – az élethosszig járó és a közvetlen juttatásoknak, valamint a túlélő hozzátartozói nyugdíjnak, továbbá az arányos nyugellátás, a közvetlen juttatások, valamint a túlélő hozzátartozói nyugdíj élethosszig járó részének az e határozat értelmében újraszámított összegét az ezt kérelmező személy esetében legfeljebb 50%-kal növelheti, ha a következő feltételek teljesülnek:

a) nem részesülnek a szociális ellátás éves összegét meghaladó egyéb éves jövedelemben, a lakóhely céljára szolgáló ingatlanból bármely jogcímen származó jövedelem kivételével;

b) életmentő kezeléseket igénylő súlyos betegségekben szenvednek, amit állami kezeléseket nyújtó létesítmények által kiállított megfelelő dokumentumok támasztanak alá, vagy pedig a hatáskörrel rendelkező hatóságok által teljes rokkantságként elismert helyzeteket eredményező betegségekben szenvednek.

8. A 7. bekezdésben említett feltételek együttes fennállását alátámasztó dokumentációt a kérelmezőnek a kérelem benyújtásakor, és ezt követően legkésőbb minden év december 31-ig kell benyújtania.”

II. A jogvita előzményei

14 A felperesek, Maria Teresa Coppo Gavazzi és a többi természetes személy, akik nevét a melléklet tartalmazza, vagy Olaszországban megválasztott volt európai parlamenti képviselők, vagy – a T-397/19., T-409/19., T-414/19., T-426/19., T-427/19. és T-453/19. sz. ügyekben – Vanda Novati, Maria Di Meo, Leda Frittelli, Mirella Musoni, Jitka Frantova és Ida Panusa esetében az ugyanebben a tagállamban megválasztott volt európai parlamenti képviselők túlélő házastársai. Mindegyikük öregségi vagy túlélő hozzátartozói nyugdíjban részesül.

15 A 14/2018. sz. határozatban szereplő szabályok alapján bizonyos számú volt olasz képviselő (vagy túlélő házastársuk) nyugdíjának összegét 2019. január 1-jétől csökkentették.

16 Az említett csökkentésekkel érintett olasz nemzeti parlamenti képviselők által a 14/2018. sz. határozattal szemben indított kereset benyújtását követően e nemzeti határozat jogszerűségét jelenleg vizsgálja a Consiglio di giurisdizione della Camera dei deputati (a képviselőház igazságügyi tanács, Olaszország).

17 A Parlament a 2019. januári nyugdíjelszámoláshoz fűzött egyik megjegyzés révén tájékoztatta a felpereseket arról, hogy nyugdíjuk összege a 14/2018. sz. határozat alapján felülvizsgálható, valamint hogy ez az új számítás a jogalap nélkül kifizetett összegek behajtását eredményezheti.

18 A Parlament szerint ugyanis neki alkalmaznia kell a 14/2018. sz. határozatot, ekként pedig újra kell számolnia a felperesek nyugdíjának összegét, figyelemmel a III. melléklet 2. cikkének (1) bekezdésére, amely előírja, hogy „[a]z ilyen nyugdíj összege és annak előfeltételei megegyeznek azokkal, amelyek az európai parlament képviselő azon nyugdíjára vonatkoznak, amely a képviselő megválasztása helyének tagállama parlamenti képviselőinek jár” (a továbbiakban: az azonos nyugdíjra vonatkozó szabály).

19 A Parlament Pénzügyi Főigazgatósága Képviselői Fizetések és Szociális Jogosultságok Osztálya egységvezetőjének a felperesek 2019. februári nyugdíjelszámolásához csatolt, keltezés nélküli feljegyzésében a Parlament értesítette a felpereseket, hogy Jogi Szolgálata a 2019. január 11-i SJ-0836/18. sz. véleményében megerősítette, hogy helyzetükre automatikusan alkalmazni kell a 14/2018. sz. határozatot (a továbbiakban: a Jogi Szolgálat véleménye). Ez a feljegyzés hozzáfűzte, hogy a Parlament – azt követően, hogy a Camera dei deputatitól (képviselőház, Olaszország) megkapja a szükséges információkat – tájékoztatni fogja a felpereseket a nyugdíjuk összegének új meghatározásáról és a következő tizenkét hónapban behajtja az esetleges különbözetet. Végezetül, ez a feljegyzés tájékoztatta a felpereseket, hogy nyugdíjuk összegét véglegesen egy olyan hivatalos aktus fogja meghatározni, amellyel szemben a végrehajtási intézkedések 72. cikke alapján panaszt, vagy az EUMSZ 263. cikk alapján megsemmisítés iránti keresetet lehet benyújtani.

20 2019. április 11-i feljegyzéseiben (a továbbiakban a T-465/19. sz. ügy felperesét, Luigi Andrea Floriót illetően: határozattervezet) a Parlament Pénzügyi Főigazgatósága Képviselői Fizetések és Szociális Jogosultságok Osztályának egységvezetője tájékoztatta a felpereseket, hogy – a 2019. februári feljegyzésében bejelentetteknek megfelelően – nyugdíjuk összegét a III. melléklet 2. cikkének (1) bekezdése értelmében a 14/2018. sz. határozat alapján Olaszországban a képviselőház által a volt nemzeti parlamenti képviselőknek kifizetett hasonló nyugdíjak csökkentéséig terjedő mértékben ki fogják igazítani. Az említett feljegyzések azt is pontosították, hogy a felperesek nyugdíjának összegét (2019. január 1-jéig visszaható hatállyal) 2019 áprilisától fogják kiigazítani a nyugdíjak új összegének az e levelek mellékletében megküldött tervezett meghatározása alapján. Végezetül, ugyanezen a feljegyzések a kézhezvételüktől számított harmincnapos határidőt biztosítottak a felperesek számára észrevételeik megtételére. Észrevételek hiányában e feljegyzések hatásait véglegesnek tekintik, és azok – többek között – a 2019. január és március között jogalap nélkül felvett összegek behajtását fogják maguk után vonni.

21 A T-465/19. sz. ügy felperese, L. A. Florio kivételével, egyetlen felperes sem nyújtott be ilyen észrevételeket, így a fenti 20. pontban említett feljegyzések hatásai velük szemben véglegessé váltak.

22 2019. május 14-i elektronikus levelében L. A. Florio megküldte észrevételeit a Parlament hatáskörrel rendelkező szolgálatának.

23 A Parlament Pénzügyi Főigazgatósága Képviselői Fizetések és Szociális Jogosultságok Osztályának egységvezetője 2019. június 11-i levelében (a továbbiakban: végleges határozat) jelezte, hogy az L. A. Florio által megküldött észrevételek nem tartalmaznak olyan tényezőket, amelyek igazolhatnák a Parlament által a határozattervezetben kifejtett álláspont felülvizsgálatát. Következésképpen a nyugdíjnak az említett határozattervezet mellékletében újraszámított összege, valamint az abból eredő, jogalap nélkül kifizetett összeg behajtására vonatkozóan az említett mellékletben közölt terv a végleges határozat közlésének időpontjában véglegessé vált.

III. Az eljárás és a felek kérelmei

24 A Törvényszék Hivatalához 2019. június 27-én (T-389/19–T-393/19. sz. ügyek), június 28-án (T-394/19., T-397/19., T-398/19., T-403/19., T-404/19., T-406/19., T-407/19., T-409/19–T-414/19., T-416/19. és T-417/19. sz. ügyek), július 1-jén (T-435/19., T-436/19., T-438/19–T-442/19., T-444/19–T-446/19. sz. ügyek), július 2-án (T-421/19., T-422/19., T-425/19–T-427/19.,

T-429/19–T-432/19. sz. ügyek) július 3-án (T-418/19., T-420/19., T-448/19., T-450/19–T-453/19. sz. ügyek), július 4-én (T-454/19. és T-463/19. sz. ügyek) és július 5-én (T-465/19. sz. ügy) benyújtott keresetleveleikkel a felperesek megindították a jelen kereseteket.

25 A Törvényszék eljárási szabályzata 68. cikkének (1) bekezdése alapján a Parlament 2019. július 10-én (T-389/19–T-393/19., T-394/19., T-397/19., T-398/19., T-403/19., T-404/19., T-406/19., T-407/19., T-409/19–T-414/19., T-416/19. és T-417/19. sz. ügyek) és július 18-án (T-418/19., T-420/19–T-422/19., T-425/19–T-427/19., T-429/19–T-432/19., T-435/19., T-436/19., T-438/18–T-442/19., T-444/19–T-446/19., T-448/19., T-450/19–T-454/19., T-463/19. és T-465/19. sz. ügyek) kérte az ügyek egyesítését.

26 Az eljárási szabályzat 69. cikkének c) pontja alapján a Parlament 2019. július 19-én (T-389/19–T-393/19., T-394/19., T-397/19., T-398/19., T-403/19., T-404/19., T-406/19., T-407/19., T-409/19. és T-410/19. sz. ügyek) és július 22-én (T-411/19–T-414/19., T-416/19–T-418/19., T-420/19–T-422/19., T-425/19–T-427/19., T-429/19–T-432/19., T-435/19., T-436/19., T-438/18–T-442/19., T-444/19–T-446/19., T-448/19., T-450/19–T-454/19., T-463/19. és T-465/19. sz. ügyek) a 14/2018. sz. határozat érvényességével kapcsolatban eljáró Consiglio di giurisdizione della Camera dei deputati (a képviselőház igazságügyi tanácsa) határozatáig kérte az eljárások felfüggesztését.

27 2019. szeptember 11-én (T-391/19. és T-392/19. sz. ügyek), le 12 szeptember (T-389/19. sz. ügy), szeptember 13-án (T-393/19. sz. ügy), szeptember 16-án (T-394/19., T-403/19., T-410/19., T-412/19. és T-416/19. sz. ügyek), szeptember 17-én (T-397/19., T-398/19., T-409/19. és T-414/19. sz. ügyek), szeptember 18-án (T-390/19., T-404/19., T-406/19., T-407/19., T-411/19., T-413/19., T-417/19., T-418/19., T-420/19–T-422/19., T-425/19., T-429/19–T-431/19., T-436/19. és T-438/19. sz. ügyek), szeptember 19-én (T-426/19., T-427/19., T-435/19., T-439/19., T-442/19., T-445/19. és T-446/19. sz. ügyek), szeptember 20-án (T-432/19., T-440/19., T-448/19., T-450/19., T-451/19., T-454/19. és T-463/19. sz. ügyek), szeptember 23-án (T-441/19., T-444/19., T-452/19. és T-465/19. sz. ügyek) és szeptember 24-én (T-453/19. sz. ügy) a Parlament benyújtotta ellenkérelmeit.

28 2019. szeptember 27-én (T-389/19. és T-390/19. sz. ügyek), szeptember 30-án (T-391/19–T-394/19., T-397/19. és T-398/19. sz. ügyek), október 1-jén (T-403/19., T-404/19., T-406/19., T-407/19. és T-409/19–T-411/19. sz. ügyek), október 2-án (T-412/19–T-414/19., T-416/19–T-418/19., T-420/19–T-422/19. és T-430/19–T-432/19. sz. ügyek), október 3-án (T-425/19., T-435/19., T-436/19., T-438/19–T-442/19., T-444/19–T-446/19., T-448/19. és T-450/19–T-454/19. sz. ügyek) és október 4-én (T-426/19., T-427/19., T-429/19., T-463/19. és T-465/19. sz. ügyek) a Törvényszék arról kérdezte a feleket, hogy lehetséges volna-e egyrészről meghatározni az előtte ekkor folyamatban lévő 84 hasonló ügy közül egy kevesebb számú próbapert, és másrészről – következésképpen – a többi ügyet a próbaperekként meghatározott ügyeket lezáró határozat jogerőre emelkedéséig felfüggeszteni. A Törvényszék egyebekben kérte a Parlamentet, hogy nyújtsa be a KKJ-szabályzat teljes változatát.

29 2019. október 15-én (T-452/19. sz. ügy), október 18-án (T-389/19., T-390/19., T-410/19–T-414/19., T-416/19., T-418/19., T-420/19. és T-421/19. sz. ügyek), október 22-én (T-391/19–T-394/19., T-397/19., T-398/19., T-403/19., T-404/19., T-406/19., T-407/19., T-409/19., T-417/19., T-422/19. és T-430/19–T-432/19. sz. ügyek), október 24-én (T-425/19–T-427/19., T-429/19., T-435/19., T-436/19., T-438/19–T-442/19., T-444/19–T-446/19., T-448/19., T-450/19., T-451/19., T-453/19. és T-454/19. sz. ügyek) és október 28-án (T-463/19. és T-465/19. sz. ügyek) a Parlament válaszolt a Törvényszék kérdésére, és megküldte a KKJ-szabályzat teljes változatát.

30 2019. október 21-én a felperesek válaszoltak a Törvényszék által feltett kérdésre.

31 2019. november 4-i (T-389/19–T-394/19., T-397/19. és T-398/19. sz. ügyek), november 5-i (T-403/19. és T-404/19. sz. ügyek), november 6-i (T-406/19., T-407/19., T-409/19., T-414/19. és T-416/19. sz. ügyek), november 7-i (T-410/19–T-412/19., T-417/19., T-418/19. és

T-420/19. sz. ügyek), november 8-i (T-413/19., T-421/19., T-422/19. és T-425/19. sz. ügyek), november 11-i (T-426/19., T-427/19., T-429/19–T-431/19. és T-452/19. sz. ügyek), november 12-i (T-432/19., T-435/19. és T-436/19. sz. ügyek), november 13-i (T-438/19–T-442/19., T-444/19–T-446/19. és T-448/19. sz. ügyek), november 14-i (T-450/19., T-451/19., T-453/19. és T-454/19. sz. ügyek) és november 15-i (T-463/19. és T-465/19. sz. ügyek) határozatában – és a Törvényszék tanácsainak összetételében történt változást követően – az ügyek átkerültek a nyolcadik tanácshoz.

32 2019. november 5-i és 28-i levelében a Parlament tájékoztatta a Törvényszéket a T-435/19. sz. ügy felperese, Luigi Caligaris haláláról. E körülményekre figyelemmel a Törvényszék 2019. december 2-án megkérdezte a felperes jogi képviselőjét, hogy mit szándékozik tenni az eljárással kapcsolatban. 2019. december 20-án L. Caligaris jogi képviselője tájékoztatta a Törvényszéket, hogy L. Caligaris túlélő házastára, Paola Chiaramello folytatni kívánja az eljárást. 2020. szeptember 30-án P. Chiaramello jogi képviselője tájékoztatta a Törvényszéket ügyfelének haláláról. 2020. október 7-én P. Chiaramello jogi képviselője tájékoztatta a Törvényszéket, hogy P. Chiaramello örökösei, Enrico Caligaris és Valentina Caligaris folytatni kívánják az eljárást.

33 2019. november 28-án a Törvényszék úgy határozott, hogy második beadványváltásra nincs szükség.

34 2019. december 3-án (T-389/19. sz. ügy), december 4-én (T-390/19–T-394/19. sz. ügyek), december 5-én (T-397/19., T-398/19., T-403/19., T-404/19., T-406/19., T-407/19., T-409/19–T-412/19., T-418/19., T-420/19–T-422/19., T-425/19–T-427/19., T-429/19–T-432/19., T-435/19., T-436/19. és T-438/19–T-441/19. sz. ügyek), december 6-án (T-413/19., T-414/19., T-416/19. és T-417/19. sz. ügyek), december 9-én (T-442/19., T-444/19–T-446/19., T-448/19., T-450/19., T-451/19., T-454/19., T-463/19. és T-465/19. sz. ügyek) és december 10-én (T-452/19. és T-453/19. sz. ügyek) a Törvényszék kérte a felpereseket, hogy foglaljanak állást a Parlament által benyújtott felfüggesztés iránti kérelemről.

35 2019. december 3-án (T-389/19. sz. ügy), december 4-én (T-390/19–T-394/19. sz. ügyek), december 5-én (T-397/19., T-398/19., T-403/19., T-404/19., T-406/19., T-407/19., T-409/19–T-412/19., T-418/19., T-420/19–T-422/19., T-425/19–T-427/19., T-429/19–T-432/19., T-435/19., T-436/19. és T-438/19–T-441/19. sz. ügyek), december 6-án (T-413/19., T-414/19., T-416/19. és T-417/19. sz. ügyek), december 9-én (T-442/19., T-444/19–T-446/19., T-448/19., T-450/19., T-451/19., T-454/19., T-463/19. és T-465/19. sz. ügyek) és december 10-én (T-452/19. és T-453/19. sz. ügyek) a Törvényszék kérte a feleket, hogy foglaljanak állást a T-389/19–T-394/19., T-397/19., T-398/19., T-403/19., T-404/19., T-406/19., T-407/19., T-409/19–T-414/19., T-416/19–T-418/19., T-420/19–T-422/19., T-425/19–T-427/19., T-429/19–T-432/19., T-435/19., T-436/19., T-438/19–T-442/19., T-444/19–T-446/19., T-448/19., T-450/19–T-454/19., T-463/19. és T-465/19. sz. ügyek egyesítéséről.

36 2019. december 16-án (T-389/19–T-394/19., T-397/19., T-398/19., T-403/19., T-404/19., T-406/19., T-407/19., T-409/19–T-414/19., T-416/19. és T-417/19. sz. ügyek), december 17-én (T-418/19., T-420/19–T-422/19., T-425/19–T-427/19., T-429/19–T-432/19., T-435/19., T-436/19., T-438/19–T-442/19., T-444/19. és T-445/19. sz. ügyek) és december 19-én (T-446/19., T-448/19., T-450/19–T-454/19., T-463/19. és T-465/19. sz. ügyek) a Parlament benyújtotta az egyesítésre vonatkozó javaslattal kapcsolatos észrevételeit.

37 2019. december 18-i levelében a T-389/19. sz. ügy felperese arra kérte a Törvényszéket, hogy vizsgálja felül 2019. november 28-i határozatát, és hogy engedélyezze számára válasz benyújtását.

38 2020. január 8-án a felperesek – a T-409/19. és T-446/19. sz. ügyek felperesei kivételével – benyújtották a Parlament felfüggesztés iránti kérelmére vonatkozó észrevételeiket.

39 2020. január 9-én a felperesek benyújtották az egyesítésre vonatkozó javaslattal kapcsolatos észrevételeiket.

40 2020. január 16-án (T-389/19–T-394/19., T-397/19., T-398/19., T-403/19., T-404/19., T-406/19., T-407/19., T-410/19–T-414/19., T-418/19. és T-420/19. sz. ügyek) és január 17-én (T-394/19., T-409/19., T-416/19., T-417/19., T-421/19., T-422/19., T-425/19–T-427/19., T-429/19–T-432/19., T-435/19., T-436/19., T-438/19–T-442/19., T-444/19–T-446/19., T-448/19., T-450/19–T-454/19., T-463/19. és T-465/19. sz. ügyek) a nyolcadik tanács elnöke úgy határozott, hogy nem függeszti fel az eljárást.

41 Az eljárás írásbeli és a szóbeli szakaszának lefolytatása, valamint az eljárást befejező határozat meghozatala céljából a Törvényszék nyolcadik tanácsának elnöke 2020. január 21-én hozott határozatával az eljárási szabályzat 68. cikke alapján egyesítette a jelen ügyeket és a T-415/19. sz., Laroni kontra Parlament ügyet.

42 2020. január 23-án a Törvényszék kérte a Parlamentet, hogy nyújtsa be a 75. cikk és a III. melléklet elfogadását előkészítő valamennyi dokumentumot. A Törvényszék egyebekben az illetmények és a nyugdíjak területén alkalmazott adminisztratív gyakorlatáról kérdezte a Parlamentet. A Parlament 2020. február 11-én válaszolt a kérdésre és küldte meg a kért előkészítő dokumentumokat.

43 2020. március 4-én a felperesek – az eljárási szabályzat 106. cikkének (2) bekezdése alapján – tárgyalás megtartását kérték.

44 2020. április 20-án a nyolcadik tanács elnöke az eljárási szabályzat 67. cikkének (2) bekezdése alapján elrendelte, hogy a jelen ügyeket soron kívül bírálják el.

45 2020. április 30-i levelében a Parlament tájékoztatta a Törvényszéket a T-445/19. sz. ügy felperese, Giulietto Chiesa haláláról. E körülményekre figyelemmel a Törvényszék 2020. május 8-án megkérdezte a felperes jogi képviselőjét, hogy mit szándékozik tenni az eljárással kapcsolatban. 2020. június 8-án G. Chiesa jogi képviselője tájékoztatta a Törvényszéket, hogy G. Chiesa túlélő házastára, Fiammetta Cucurnia folytatni kívánja az eljárást.

46 2020. április 30-án a Törvényszék arra kérte a feleket, hogy foglaljanak állást az eljárás szóbeli szakaszának lefolytatása céljából a jelen kereseteknek és a T-415/19. sz., Laroni kontra Parlament ügyben előterjesztett keresetnek a T-345/19. sz., Santini kontra Parlament, T-346/19. sz., Ceravolo kontra Parlament, T-364/19. sz., Moretti kontra Parlament, T-365/19. sz., Capraro kontra Parlament, T-366/19. sz., Sboarina kontra Parlament, T-372/19. sz., Cellai kontra Parlament, T-373/19. sz., Gatti kontra Parlament, T-374/19. sz., Wuhrer kontra Parlament, T-375/19. sz., Pisoni kontra Parlament és T-385/19. sz., Mazzone kontra Parlament egyesített ügyekkel, valamint a T-519/19. sz., Forte kontra Parlament és T-695/19. sz., Falqui kontra Parlament egyesített ügyekkel való egyesítésének lehetőségéről.

47 A nyolcadik tanács javaslatára a Törvényszék 2020. május 15-én – az eljárási szabályzatának 28. cikke alapján – úgy határozott, hogy az ügyet kibővített összetételű tanács elé utalja.

48 2020. május 19-én a Törvényszék kérdéseket intézett a felekhez a jelen ügyek különféle aspektusaira vonatkozóan.

49 2020. június 2-án, illetve 3-án a Parlament és a felperesek benyújtották az eljárás szóbeli szakaszának lefolytatása célját szolgáló, a fenti 46. pontban említett egyesítésre irányuló javaslatra vonatkozó észrevételeiket.

50 2020. június 5-én a nyolcadik tanács elnöke úgy határozott, hogy az eljárás szóbeli szakaszának lefolytatása céljából a jelen ügyeket és a T-415/19. sz., Laroni kontra Parlament ügyet egyesíti a T-345/19. sz., Santini kontra Parlament, T-346/19. sz., Ceravolo kontra Parlament, T-364/19. sz., Moretti kontra Parlament, T-365/19. sz., Capraro kontra Parlament, T-366/19. sz., Sboarina kontra Parlament, T-372/19. sz., Cellai kontra Parlament, T-373/19. sz., Gatti kontra Parlament,

T-374/19. sz., Wuhrer kontra Parlament, T-375/19. sz., Pisoni kontra Parlament és T-385/19. sz., Mazzone kontra Parlament egyesített ügyekkel, valamint a T-519/19. sz., Forte kontra Parlament és T-695/19. sz., Falqui kontra Parlament egyesített ügyekkel.

51 2020. június 17-én a felperesek és a Parlament válaszolt a Törvényszék által 2020. május 19-én feltett kérdésekre.

52 2020. július 1-jei levelükben a felperesek arra kérték a Törvényszéket, hogy hosszabbítsa meg a szóbeli előadásokra biztosított időt. 2020. július 3-án a Törvényszék részben helyt adott e kérelemnek.

53 2020. július 2-i levelében a Parlament tájékoztatta a Törvényszéket a T-427/19. sz. ügy felperese, J. Frantova haláláról. 2020. július 13-i és augusztus 5-i levelében J. Frantova jogi képviselője is tájékoztatta a Törvényszéket ügyfele haláláról, és jelezte, hogy az örökléssel és az eljárás további menetével kapcsolatos valamennyi információt meg fogja küldeni a Törvényszék számára. 2020. szeptember 16-án J. Frantova jogi képviselője arról tájékoztatta a Törvényszéket, hogy a felperes örököse, Daniela Concardia folytatni kívánja az eljárást.

54 A Törvényszék a 2020. július 7-i tárgyaláson meghallgatta a felek szóbeli előadásait és a Törvényszék által feltett írásbeli és szóbeli kérdésekre adott válaszaikat.

55 A felek meghallgatását követően, 2020. október 8-i határozatával a nyolcadik tanács elnöke úgy határozott, hogy a T-415/19. sz., Laroni kontra Parlament ügyet az eljárási szabályzat 68. cikkének (3) bekezdése alapján elkülöníti a többi ügytől.

56 A felperesek – a T-465/19. sz. ügy felperese, L. A. Florio kivételével – azt kérik, hogy a Törvényszék:

– nyilvánítsa nem létezőnek, vagy semmisítse meg a fenti 20. pontban említett, 2019. április 11-i feljegyzéseket;

– kötelezze a Parlamentet, hogy fizessen vissza minden, jogalap nélkül levont összeget, a levonás időpontjától a kifizetésig számított törvényes kamatokkal növelve, valamint kötelezze a Parlamentet a majdani ítélet végrehajtására, és arra, hogy tegyen meg a nyugellátás eredeti mértéke azonnali és teljes helyreállításának biztosításához szükséges valamennyi kezdeményezést, aktust vagy intézkedést;

– a Parlamentet kötelezze a költségek viselésére.

57 A T-465/19. sz. ügyben L. A. Florio azt kéri, hogy a Törvényszék:

– nyilvánítsa nem létezőnek, vagy semmisítse meg a határozattervezetet, valamint minden megelőző, kapcsolódó és következő aktust;

– kötelezze a Parlamentet, hogy fizessen vissza minden, jogalap nélkül levont összeget, a levonás időpontjától a kifizetésig számított törvényes kamatokkal növelve, valamint kötelezze a Parlamentet a majdani ítélet végrehajtására, és arra, hogy tegyen meg a nyugellátás eredeti mértéke azonnali és teljes helyreállításának biztosításához szükséges valamennyi kezdeményezést, aktust vagy intézkedést;

– a Parlamentet kötelezze a költségek viselésére.

58 A Parlament azt kéri, hogy a Törvényszék:

– mint részben elfogadhatatlanokat, részben pedig mint megalapozatlanokat utasítsa el a kereseteket;

– a felpereseket kötelezze a költségek viselésére.

IV. A jogkérdésről

A. A kereset tárgyáról és a Törvényszék hatásköréről

59 Elöljáróban meg kell állapítani, hogy a felperesek keresetlevelükben kifejezetten jelezték, hogy a jelen keresettekkel összefüggésben nem áll szándékukban vitatni a 14/2018. sz. határozat jogszerűségét.

60 A tárgyaláson azonban a felperesek jogi képviselője kijelentette, hogy a T-345/19., T-346/19., T-364/19–T-366/19., T-372/19–T-375/19. és T-385/19. sz., Santini és társai kontra Parlament egyesített ügyekben a felpereseket képviselő ügyvéd, Maurizio Paniz szóbeli előadására hivatkozik.

61 Márpedig, amennyiben M. Paniz szóbeli előadásában vitatta a 14/2018. sz. határozat érvényességét, az eljárás szóbeli szakaszában pedig bizonyítékokat terjesztett elő ezen elmélet alátámasztására, emlékeztetni kell a Törvényszék hatáskörének az EUMSZ 263. cikk alapján indított keresetekkel összefüggésben fennálló korlátaira.

62 E tekintetben – az EUMSZ 263. cikk értelmében – az uniós bíróság nem rendelkezik hatáskörrel a nemzeti hatóság által hozott jogi aktus jogszerűségének elbírálására (lásd ebben az értelemben: 2017. február 28-i NF kontra Európai Tanács végzés, T-192/16, EU:T:2017:128, 44. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

63 Figyelemmel erre az ítélkezési gyakorlatra, a 14/2018. sz. határozat jogszerűségének értékelése nem tartozik a Törvényszék hatáskörébe.

64 A Törvényszék emellett rámutat, hogy az eljárás szóbeli szakaszában M. Paniz által előterjesztett, a tárgyaláson hivatkozott bizonyítékok nincsenek hatással a jelen jogviták kimenetelére. Egyrészről, M. Paniz benyújtotta a 2020. április 22-i 2/2020. sz. határozat egy másolatát, amely határozatban a Consiglio di giurisdizione della Camera dei deputati (a képviselőház igazságügyi tanácsa) részlegesen megsemmisítette a 14/2018. sz. határozat 1. cikkének (7) bekezdését. E bekezdés megsemmisítése azonban a jelen ügyben semmiféle következménnyel nem jár, mivel a Parlamenthez nem érkezett kérelem arra vonatkozóan, hogy a 14/2018. sz. határozat 1. cikkének (7) bekezdésében szereplőkkel azonos szabályokat alkalmazzon a felperesekre, következésképpen nem is alkalmazott ilyeneket. Másrészről, M. Paniz a Commissione contenziosa del senato (a szenátus jogvitákkal foglalkozó bizottsága, Olaszország) 2020. június 25-i ítélete rendelkező részének egy másolatát is benyújtotta. Ez az ítélet azonban az Ufficio di Presidenza del Senato (a szenátus elnöksége, Olaszország) 6/2018. sz. határozatával, nem pedig a 14/2018. sz. határozattal foglalkozik. Márpedig nem vitatott, hogy – a III. melléklet 2. cikkének (1) bekezdésében foglaltaknak megfelelően – a Parlament kizárólag a 14/2018. sz. határozatban szereplőkkel azonos szabályokat alkalmazta. Végezetül, a Törvényszék megállapítja, hogy a Parlament a tárgyaláson megerősítette, hogy az azonos nyugdíjra vonatkozó szabálynak megfelelően a jövőben az olasz jognak – és különösen a 14/2018. sz. határozatnak – a Consiglio di giurisdizione della Camera dei deputati (a képviselőház igazságügyi tanácsa) előtt folyamatban lévő eljárásokból esetlegesen következő bármely módosítását alkalmazni fogja.

65 Jóllehet az EUMSZ 263. cikk alapján a Törvényszék tehát nem vizsgálhatja a 14/2018. sz. határozat érvényességét, hatáskörrel rendelkezik a Parlament jogi aktusai jogszerűségének vizsgálatára. Ily módon – a jelen megsemmisítés iránti keresetekkel összefüggésben – a Törvényszék vizsgálhatja, hogy az azonos nyugdíjra vonatkozó szabályt megállapító 75. cikk és a III. melléklet 2. cikkének (1) bekezdése nem sérti-e a magasabb szintű uniós jogi normákat. A Törvényszék azt is vizsgálhatja, hogy a 14/2018. sz. határozat rendelkezéseinek a Parlament általi, az azonos nyugdíjra vonatkozó szabály alapján történő alkalmazása megfelel-e az uniós jognak. Végezetül, a Törvényszék szintén hatáskörrel

rendelkezik arra, hogy megbizonyosodjon arról, hogy a fenti 20. pontban említett 2019. április 11-i feljegyzések, valamint – a T-465/19. sz. ügy felperese, L. A. Florio esetében – a végleges határozat tiszteletben tartja-e az uniós jogot.

B. A T-453/19. sz., Panusa kontra Parlament ügyben előterjesztett kereset elfogadhatóságáról

66 A tárgyaláson a Parlament a T-453/19. sz., Panusa kontra Parlament ügyben előterjesztett kereset amiatti elfogadhatatlanságára hivatkozott, hogy a felperesre vonatkozó megtámadott határozat nem érintette a felperes érdekeit. Ez a határozat ugyanis egyáltalán nem csökkentette a felperes által kapott nyugdíj összegét.

67 I. Panusa – szintén a tárgyaláson – előadta, hogy mindezek ellenére továbbra is fennáll az eljáráshoz fűződő érdeke.

68 E tekintetben az állandó ítélkezési gyakorlat szerint valamely természetes vagy jogi személy által megsemmisítés iránt indított kereset csupán abban az esetben elfogadható, amennyiben a felperesnek érdeke fűződik a megtámadott jogi aktus megsemmisítéséhez. Ez az érdek azt feltételezi, hogy a megtámadott határozat megsemmisítése önmagában jogi következményekkel járhat, és a kereset ezért – eredményét tekintve – az azt indító fél javára szolgálhat (lásd: 2019. március 27-i Canadian Solar Emea és társai kontra Tanács ítélet, C-237/17 P, EU:C:2019:259, 75. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Az eljáráshoz fűződő érdeknek létrejött és fennálló érdeknek kell lennie, és azt a kereset benyújtásának időpontjára tekintettel kell vizsgálni. Annak azonban a bírósági határozat kihirdetéséig ki kell tartania, ellenkező esetben a kereset okafogyottá válik (2007. június 7-i Wunenburger kontra Bizottság ítélet, C-362/05 P, EU:C:2007:322, 42. pont).

69 A jelen ügyben a Parlament azt állította – anélkül, hogy ezt a felperes vitatta volna –, hogy a megtámadott határozat nem eredményezte a felperes által kapott nyugdíj összegének csökkentését.

70 Következésképpen a rá vonatkozó megtámadott határozat megsemmisítése önmagában nem járhat előnnyel I. Panusa számára. Ennélfogva a T-453/19. sz., Panusa kontra Parlament ügyben előterjesztett keresetet mint elfogadhatatlant kell elutasítani.

C. Az ügy érdeméről

71 Megsemmisítés iránti keresetük alátámasztása érdekében a felperesek négy jogalapra hivatkoznak. Az első jogalap a fenti 20. pontban említett 2019. április 11-i feljegyzések és a végleges határozat (a továbbiakban együttesen: megtámadott határozatok) kibocsátója hatáskörének hiányán, valamint az indokolási kötelezettség megsértésén alapul. A második jogalap a jogalap hiányán és a 75. cikk téves alkalmazásán alapul. A harmadik jogalap a 14/2018. sz. határozat minősítésével kapcsolatos téves jogalkalmazáson, valamint a 75. cikk (2) bekezdésében előírt „jogszabályokra vonatkozó fenntartás” téves alkalmazásán alapul. A negyedik jogalap a jogbiztonság, a bizalomvédelem, az arányosság és az egyenlőség elvének megsértésén, valamint a tulajdonhoz való jog megsértésén alapul.

72 A Törvényszék célszerűnek tartja – e jogalapok megalapozottságának értékelése előtt – a felperesek annak megállapítására irányuló kérelmének vizsgálatát, hogy a megtámadott határozatok nem léteznek.

73 E tekintetben – az állandó ítélkezési gyakorlat értelmében – az uniós intézmények jogi aktusait főszabály szerint megilleti a jogszerűség vélelme, még ha hordoznak is szabálytalanságokat, és ennélfogva mindaddig joghatásokat váltanak ki, amíg vissza nem vonják vagy meg nem semmisítik őket (lásd: 1994. június 15-i Bizottság kontra BASF és társai ítélet, C-137/92 P, EU:C:1994:247, 48. pont; 2014. december 9-i Lucchini kontra Bizottság ítélet, T-91/10, EU:T:2014:1033, 70. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

74 Ugyanakkor kivételt képez ezen elv alól, hogy azok a jogi aktusok, amelyek olyannyira nyilvánvalóan súlyos hibát hordoznak magukban, amit az uniós jogrend nem tűr el, olyannak tekintendők, amelyek semmilyen, még átmeneti joghatást sem váltottak ki, azaz azokat jogilag nem létezőnek kell tekinteni. Ez a kivétel olyan két alapvető, bár néha egymással szembenálló követelmény közötti egyensúly fenntartását célozza, amelyeknek a jogrendszernek meg kell felelnie, ezek nevezetesen a jogviszonyok stabilitása és a jogszerűség tiszteletben tartása (lásd: 1994. június 15-i Bizottság kontra BASF és társai ítélet, C-137/92 P, EU:C:1994:247, 49. pont; 2014. december 9-i Lucchini kontra Bizottság ítélet, T-91/10, EU:T:2014:1033, 71. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

75 Az Unió intézményei által hozott jogi aktusok nem létező jellegének megállapításához fűződő következmények súlyossága a jogbiztonság igényéből fakadóan megköveteli, hogy erre kizárólag szélsőséges körülmények között kerülhessen sor (lásd: 1994. június 15-i Bizottság kontra BASF és társai ítélet, C-137/92 P, EU:C:1994:247, 50. pont; 2014. december 9-i Lucchini kontra Bizottság ítélet, T-91/10, EU:T:2014:1033, 72. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

76 Végezetül, emlékeztetni kell még arra, hogy az olyan szabálytalanságok, amelyek az uniós bíróságot annak megállapítására késztetik, hogy egy aktus jogilag nem létező, eltérnek azoktól a jogsértésektől, amelyek megállapítása főszabály szerint azon aktusok megsemmisítését vonják maguk után, amelyek jogszerűségét a Szerződésnek megfelelően vizsgálják, nem természetük, hanem súlyosságuk és nyilvánvaló jellegük folytán. Jogilag nem létezőnek kell ugyanis tekinteni az olyan szabálytalanságokban szenvedő aktusokat, amelyek súlyossága olyannyira nyilvánvaló, hogy az aktusok lényeges feltételeit sérti (lásd: 2011. szeptember 9-i dm-drogerie markt kontra OHIM – Distribuciones Mylar [dm] ítélet, T-36/09, EU:T:2011:449, 86. pont).

77 A felperesek által hivatkozott szabálytalanságok azonban nem tűnnek olyan nyilvánvalóan súlyosnak, hogy a megtámadott határozatokat jogilag nem létezőnek kellene tekinteni, mégpedig a következő megfontolások miatt.

1. Az első, a megtámadott határozatok kibocsátója hatáskörének hiányára és az indokolási kötelezettség megsértésére alapított jogalapról

78 Az első jogalap két részre tagolódik. Az első rész a megtámadott határozatok kibocsátója hatáskörének hiányára vonatkozik. A második rész az indokolás hiányához kapcsolódik.

a) Az első jogalapnak a megtámadott határozatok kibocsátója hatáskörének hiányára vonatkozó első részéről

79 Az első részben a felperesek az első kifogás keretében előadják, hogy a megtámadott határozatokat a Parlament Elnökségének, és nem a Parlament Pénzügyi Főigazgatósága Képviselői Fizetések és Szociális Jogosultságok Osztálya egységvezetőjének kellett volna elfogadnia. Ennek – a felperesek álláspontja szerint – különösen a Parlament eljárási szabályzata (a továbbiakban: eljárási szabályzat) 11a. cikke (6) bekezdésének és 25. cikke (3) bekezdésének a tényállás időpontjában, azaz a nyolcadik parlamenti ciklusban alkalmazandó változatára tekintettel kellett volna így történnie. A felperesek szerint ez a két rendelkezés általános hatáskörrel ruházza fel a Parlament Elnökségét a képviselők pénzügyi jogosultságaival kapcsolatban. A Parlament Elnöksége emiatt fogadta el a KKJ-szabályzatot. A Parlament Elnökségének ezen általános hatáskörét szintén megerősíti a végrehajtási intézkedések első preambulumbekezdése, amely pontosítja, hogy „[a képviselők] statútum[a] pénzügyi szempontjainak érvényesítése teljes egészében az Elnökség hatáskörébe tartozik”. A felperesek szerint azonban a Parlament Elnöksége soha nem mondta ki a nyugdíjjogosultságuk csökkentését. E tényezőkre figyelemmel, a felperesek nyugdíjjogosultságát egy olyan szerv – azaz a Parlament Pénzügyi Főigazgatósága Képviselői Fizetések és Szociális Jogosultságok Osztályának egységvezetője – számította újra, amely egyáltalán nem rendelkezik hatáskörrel, ily módon a megtámadott határozatok jogellenesek.

80 Második kifogásukban a felperesek előadják, hogy a megtámadott határozatok annyiban is jogellenesek, amennyiben – az eljárási szabályzat 28. cikkében előírtak ellenére – ezeket a határozatokat a questorok kollégiuma nem értékelte, illetve elemezte. A felperesek e tekintetben előadják, hogy a Parlament nem szorítkozhatott volna a 14/2018. sz. határozat alkalmazására, és hogy szükségszerűen el kellett volna végeznie a nyugdíjjogosultság új összegének kiszámításához szükséges kiegészítő műveleteket. Márpedig – a felperesek szerint – a 14/2018. sz. határozat végrehajtása uniós szinten történő kiigazításának – a képviselői jogosultságok területén hatáskörrel rendelkező szervek konzultációja alapján – belső értékelések tárgyát kellett volna képeznie, és azt nem szabadott volna a Parlament egyik egységére átruházni.

81 A Parlament az első jogalap első részének mint megalapozatlannak az elutasítását kéri.

82 Az első kifogást illetően a felek egyetértenek abban, hogy – az eljárási szabályzat 25. cikkének (3) bekezdése értelmében – a Parlament Elnöksége a Parlament főtitkára vagy valamely képviselőcsoport javaslatára a képviselőket érintő ügyekben pénzügyi, szervezeti és igazgatási határozatokat hoz. A Parlament azonban úgy véli, hogy ez a rendelkezés az Elnökség fellépését általános és elvont szabályok, nem pedig egyedi határozatok elfogadására korlátozza. A felperesek ezzel szemben úgy vélik, hogy a megtámadott határozatokat – még ha egyedi hatályú jogi aktusokat képeznek is – az említett 25. cikk (3) bekezdése alapján kellett volna elfogadni.

83 E tekintetben az állandó ítélkezési gyakorlatból kitűnik, hogy az eljárási szabályzat 25. cikkének (3) bekezdése – többek között a képviselőket érintő pénzügyi ügyekben – általános hatáskörrel ruházza fel a Parlament Elnökségét. Ily módon ez a rendelkezés az, amely alapján a Parlament Elnöksége a főtitkár vagy valamely képviselőcsoport javaslatára az említett ügyekben szabályozást fogadhat el (lásd ebben az értelemben: 2011. október 18-i Purvis kontra Parlament ítélet, T-439/09, EU:T:2011:600, 64. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

84 A Törvényszék egyebekben már azt is megállapította, hogy a Parlament Elnöksége által elfogadott végrehajtási intézkedéseknek többek között az a célja – amint az ezen intézkedések (3) preambulumbekezdéséből kitűnik –, hogy a Parlament képviselőit megillető költségtérítésekre és juttatásokra vonatkozó KKJ-szabályzat helyébe lépjenek. Ebben az értelemben – az eljárási szabályzat 25. cikke (3) bekezdésének megfelelően – a végrehajtási intézkedések a képviselőket érintő pénzügyi kérdéseket szabályozzák (2017. november 29-i Montel kontra Parlament ítélet, T-634/16, nem tették közzé, EU:T:2017:848, 50. és 51. pontja).

85 Noha ily módon az eljárási szabályzat 25. cikkének (3) bekezdése alapján és – hasonló okok miatt – az eljárási szabályzat 11a. cikkének (6) bekezdése alapján a Parlament Elnöksége rendelkezik hatáskörrel az általános és elvont normák megállapítására, ez nem jelenti azt, hogy a képviselőket érintő pénzügyi kérdésekkel kapcsolatos egyedi határozatok elfogadására is hatáskörrel rendelkezik.

86 Éppen ellenkezőleg: a Parlament igazgatására az eljárási szabályzat 25. cikke (3) bekezdésének sérelme nélkül lehet ezt a hatáskört ruházni, mivel ezen intézmény Elnöksége határozta meg e hatáskör gyakorlásának korlátait és részletes szabályait (lásd ebben az értelemben: 2018. szeptember 6-i Bilde kontra Parlament végzés, C-67/18 P, nem tették közzé, EU:C:2018:692, 36. és 37. pont).

87 Ezen túlmenően, tekintettel a hatásköröknek a Parlament Elnöksége és igazgatása közötti megosztására, a Törvényszék többek között megállapította, hogy a képviselők nyugdíjjogosultságát meghatározó egyedi határozat nemcsak egy mérlegelést nem engedő hatáskör keretében hozott határozat – mivel a Parlament igazgatása semmiféle diszkrecionális jogkörrel nem rendelkezik a nyugdíjjogosultság meghatározásakor –, hanem e jogosultságok tartalmát illetően kizárólag deklaratív jelleget ölt (lásd ebben az értelemben: 2011. október 18-i Purvis kontra Parlament ítélet, T-439/09, EU:T:2011:600, 38. pont).

88 Következésképpen semmi nem tiltja, hogy a Parlament az igazgatására ruházza az egyedi határozatok – többek között a nyugdíjjogosultság területén és a nyugdíjak összegének meghatározása területén történő – elfogadására vonatkozó hatáskört. Vizsgálni kell azonban még azt, hogy a jelen ügyben a Parlament Pénzügyi Főigazgatósága Képviselői Fizetések és Szociális Jogosultságok Osztályának egységvezetője rendelkezett-e ilyen hatáskörrel.

89 E tekintetben az Unió általános költségvetésére alkalmazandó pénzügyi szabályokról, az 1296/2013/EU, az 1301/2013/EU, az 1303/2013/EU, az 1304/2013/EU, az 1309/2013/EU, az 1316/2013/EU, a 223/2014/EU és a 283/2014/EU rendelet és az 541/2014/EU határozat módosításáról, valamint a 966/2012/EU, Euratom rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló, 2018. július 18-i (EU, Euratom) 2018/1046 európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2018. L 193., 1. o.; helyesbítés: HL 2019. L 60., 36. o.) 73. cikkének (3) bekezdése előírja, hogy minden uniós intézmény az eljárási szabályzatában foglalt feltételekkel összhangban megfelelő besorolású személyzetre átruházza az engedélyezésre jogosult tisztviselő feladatait. Belső igazgatási szabályaiban megjelöli a személyzet azon tagjait, akikre átruházza ezeket a feladatokat, az átruházott hatáskörök hatályát és azt, hogy a megbízott személyek a rájuk ruházott hatásköröket továbbruházhatják-e.

90 A Törvényszék írásbeli kérdésére válaszul a Parlament azonban – bizonyítékokkal alátámasztva – jelezte, hogy a Parlament pénzügyi főigazgatójának 2018. november 23-i FINS/2019–01. sz. határozata jelölte ki ezen intézmény Pénzügyi Főigazgatósága Képviselői Fizetések és Szociális Jogosultságok Osztályának egységvezetőjét a KKJ-szabályzat III. mellékletében említett öregségi nyugdíjakra vonatkozó 1030 költségvetési sor tekintetében közvetve megbízott, engedélyezésre jogosult tisztviselőnek. A 2018/1046 rendelet 73. cikke (3) bekezdésének megfelelően egyébként a FINS/2019-01. sz. határozat kifejezetten jelzi, hogy a hatáskörnek ez a továbbruházása feljogosítja a Parlament Pénzügyi Főigazgatósága Képviselői Fizetések és Szociális Jogosultságok Osztályának egységvezetőjét többek között jogi és költségvetési kötelezettségek vállalására, a kiadások jóváhagyására és a kifizetések engedélyezésére, egyúttal pedig a követelések becslésének előkészítésére, a követelések megállapítására és a szükséges beszedési megbízások kibocsátására.

91 Emellett nem vitatott, hogy ezen intézmény Pénzügyi Főigazgatósága Képviselői Fizetések és Szociális Jogosultságok Osztályának egységvezetője nem módosította, pusztán végrehajtotta a végrehajtási intézkedésekben és a KKJ-szabályzatban meghatározott, a Parlament Elnöksége által elfogadott szabályokat. Egyebekben a jelen ügyben a Törvényszék e két szabályozás rendelkezéseinek az előbbi általi tiszteletben tartásával kapcsolatos kérdést az alábbiakban, a többi jogalap vizsgálata keretében fogja értékelni.

92 A felperesek állításával ellentétben, a Parlament Pénzügyi Főigazgatósága Képviselői Fizetések és Szociális Jogosultságok Osztályának egységvezetője tehát hatáskörrel rendelkezett a megtámadott határozatok elfogadására.

93 Ami a második kifogást illeti, megalapozatlanként kell elutasítani a felperesek azon érvét, amely szerint a megtámadott határozatok elfogadása előtt konzultálni kellett volna a questorokkal.

94 Kétségtelen – amint arra a felperesek helytállóan emlékeztetnek –, hogy az eljárási szabályzat 28. cikke előírja, hogy a „quaestorok – az Elnökség által megállapított iránymutatások szerint – a képviselőket közvetlenül érintő igazgatási és pénzügyi feladatokat látnak el, valamint ellátnak minden egyéb rájuk ruházott feladatot”. Ezt a rendelkezést azonban az eljárási szabályzat 25. cikkének (8) bekezdése tükrében kell értelmezni, amely pontosítja, hogy „[a]z Elnökség elfogadja a quaestoroknak szóló iránymutatásokat, és bizonyos feladatok elvégzésére kérheti fel őket”.

95 A felperesek beadványaiból azonban egyáltalán nem tűnik ki, hogy a Parlament Elnöksége olyan iránymutatásokat állapított volna meg, vagy olyan konkrét feladatokat határozott volna meg az eljárási szabályzat 25. cikkének (8) bekezdése és 28. cikke értelmében, amelyek előírták volna a megtámadott határozatok elfogadását megelőzően a questorokkal lefolytatandó konzultációt, illetve általánosabban

azt, hogy az egyedi jellegű megtámadott határozatokat nekik kellett volna kibocsátaniuk. Ily módon nem lehet felróni a Parlamenttel szemben, hogy nem konzultált a questorokkal, mivel e körülmények között ezt egyik szöveg sem követelte meg.

96 Végezetül, a felperesek azt róják fel a Parlamenttel szemben, hogy akként alkalmazta a 14/2018. sz. határozatot, hogy – a nyugdíjak új összegének kiszámításához – kiigazította azt az egyes felperesek egyedi helyzetének figyelembevétele céljából. A 14/2018. sz. határozat e kiigazításának azonban – a képviselők jogosultságainak területén hatáskörrel rendelkező szervekkel folytatott konzultáció révén – belső értékelések tárgyát kellett volna képeznie, és azt nem szabadott volna a Parlament egyik osztályára ruházni.

97 Annak feltételezése mellett, hogy a Parlament kiigazította a 14/2018. sz. határozatot – amit a Törvényszék az alábbiakban, a többi jogalap vizsgálata keretében fog vizsgálni –, mindenesetre elegendő emlékeztetni arra, hogy a fenti 90–95. pontban jelzetteknek megfelelően, a Parlament Pénzügyi Főigazgatósága Képviselői Fizetések és Szociális Jogosultságok Osztályának egységvezetője hatáskörrel rendelkezett a megtámadott határozatok elfogadására, és nem terhelte semmiféle kötelezettség a questorok kollégiumával folytatott előzetes konzultációra vonatkozóan.

98 Ennélfogva az első jogalap első részét mint megalapozatlant kell elutasítani.

b) Az első jogalapnak az indokolási kötelezettség megsértésére alapított második részéről

99 A második részben a felperesek előadják, hogy a megtámadott határozatok nem tartalmaznak indokolást, amennyiben azokban a Parlament pusztán annyit állít, hogy a 14/2018. sz. határozatot automatikusan alkalmazni kell uniós szinten, de nem fejti ki egyértelműen az e következtetést eredményező érvelést és tévesen támaszkodik a 75. cikkre. A Parlament emellett indokolási kötelezettségének sem tett eleget, mivel e határozatok elfogadását nem előzte meg sem a Parlament Elnöksége, sem a questorok általi mélyreható belső elemzés. A felperesek emellett előadják, hogy úgy tűnik, ezek a határozatok a Jogi Szolgálat véleményén alapulnak. Ezt a véleményt ugyanakkor a megtámadott határozatok nem idézik, és azt nem is csatolták ezekhez a határozatokhoz. Végezetül, a felperesek azt róják fel a Parlamenttel szemben egyrészről, hogy nem elemezte, hogy a kedvezőtlenebb nyugdíjrendszer visszaható hatályú alkalmazása mennyiben lehet összeegyeztethető az uniós joggal, másrészről pedig, hogy mindössze annak állítására szorítkozott, hogy nem rendelkezik hatáskörrel a 14/2018. sz. határozat érvényességének vizsgálatára. A Parlament ebben az értelemben megsértette mind az EUMSZ 296. cikket, mind pedig az Európai Unió Alapjogi Chartája (a továbbiakban: Charta) 41. cikke (2) bekezdésének c) pontját.

100 A Parlament az első jogalap második részének megalapozatlanként történő elutasítását kéri.

101 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az EUMSZ 296. cikk második bekezdésében és a Charta 41. cikke (2) bekezdésének c) pontjában megkövetelt indokolásának igazodnia kell a szóban forgó jogi aktus természetéhez, továbbá abból világosan és egyértelműen ki kell tűnnie a jogi aktust kibocsátó intézmény érvelésének úgy, hogy az érdekeltek megismerhessék a meghozott intézkedés indokait, és a hatáskörrel rendelkező bíróság pedig gyakorolhassa felülvizsgálati jogkörét. Nem szükséges, hogy az indokolás valamennyi jelentőséggel bíró tény- és jogkérdésre külön kitérjen, mivel azt, hogy valamely aktus indokolása megfelel-e az EUMSZ 296. cikk második bekezdése követelményeinek, nem pusztán a szövegére figyelemmel kell megítélni, hanem az összefüggéseire, valamint az érintett tárgyra vonatkozó jogszabályok összességére való tekintettel is (lásd ebben az értelemben: 2011. március 17-i AJD Tuna ítélet, C-221/09, EU:C:2011:153, 58. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Különösen, ami az egyedi határozatok indokolását illeti, az ilyen határozatok indokolására vonatkozó kötelezettség célja így – a bírósági felülvizsgálat lehetővé tételén kívül – az érintett részére elegendő tájékoztatás biztosítása annak eldöntéséhez, hogy a határozat adott esetben valamely, az

érvényességének vitatását lehetővé tevő hibában szenved-e (lásd: 2017. november 10-i Icap és társai kontra Bizottság ítélet, T-180/15, EU:T:2017:795, 287. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

102 A jelen ügyben azt kell vizsgálni, hogy a megtámadott határozatok – az L. A. Florióra vonatkozó kivételével, amelynek jogszerűségét a Törvényszék az alábbi 108. és 109. pontban vizsgálja – a fenti 101. pontban felidézett ítélkezési gyakorlat értelmében érvényes indokolással rendelkeznek-e.

103 A Törvényszék e tekintetben rámutat, hogy a megtámadott határozatok első bekezdése emlékeztet arra, hogy a képviselőház elnöksége elfogadta a 14/2018. sz. határozatot, amely előírja, hogy a 2011. december 31-ig teljesített szolgálati évek vonatkozásában 2019. január 1-jétől csökkenteni kell a nyugdíjak összegét.

104 A megtámadott határozatok második bekezdése a 75. cikkre, egyúttal pedig a III. melléklet 2. cikkének (1) bekezdésére hivatkozik, amely előírja, hogy az ilyen nyugdíj összegének és előfeltételeinek meg kell egyezniük azokkal, amelyek az európai parlament képviselő azon nyugdíjára vonatkoznak, amely a képviselő megválasztása helyének tagállama parlamenti képviselőinek jár. A megtámadott határozatok tehát kifejezetten megemlítik jogalapjukat.

105 A megtámadott határozatok harmadik bekezdése pontosítja, hogy figyelemmel a 14/2018. sz. határozat és a fenti 104. pontban említett rendelkezések elfogadására, a felperesek nyugdíjának összegét megfelelően ki kell igazítani, hogy az megfeleljen a nyugdíjaknak a képviselőház által a tagjai számára fizetett összegének. A megtámadott határozatok e tekintetben utalnak a Parlament Pénzügyi Főigazgatósága Képviselői Fizetések és Szociális Jogosultságok Osztálya egységvezetőjének a felperesek 2019. februári nyugdíjelszámolásához csatolt feljegyzésére, amelyben az egységvezető közli, hogy tájékoztatni fogja a felpereseket a nyugdíjuk összegének új meghatározásáról, és hogy a következő tizenkét hónapban be fogja hajtani az esetleges különbözetet.

106 A megtámadott határozatok negyedik és ötödik bekezdésében a felpereseket tájékoztatják arról, hogy nyugdíjuk összegét 2019. áprilistól a nyugdíjak új összegének az e határozatokhoz csatolt tervezett meghatározása alapján fogják kiszámítani. A határozatok emellett feltüntetik a 2019. januártól 2019. márciusig jogalap nélkül felvett összegeket, és pontosítják, hogy a Parlament hogyan tervezi azok behajtását.

107 Végezetül, a megtámadott határozatok hatodik, hetedik és nyolcadik bekezdése tájékoztatja a felpereseket arról, hogy észrevételeiket 30 napon belül tehetik meg. Ezek a bekezdések azt is pontosítják, hogy ezen észrevételek említett határidőn belüli benyújtásának hiányában a megtámadott határozatok véglegessé válnak, valamint hogy ebben az esetben azok – az EUMSZ 263. cikk alapján – a Törvényszék előtt megsemmisítés iránti kereset tárgyát képezhetik. Végezetül, a határozatok megemlítik, hogy a Parlament főtitkárához írásbeli panaszt lehet benyújtani a végrehajtási intézkedések 72. cikkének (1) bekezdése alapján.

108 Ami konkrétan a T-465/19. sz. ügy felperesét, L. A. Floriót illeti, a Törvényszék rámutat, hogy a végleges határozat mindössze annyit jelez először is, hogy a Parlament nem rendelkezik hatáskörrel a 14/2018. sz. határozat érvényességének megkérdőjelezésére, másodszor, hogy a Jogi Szolgálat véleménye az intézmény honlapján hozzáférhető a nyilvánosság számára, és harmadszor, hogy az L. A. Florio által 2019. május 14-én megküldött észrevételek nem tartalmaznak olyan információkat, amelyek igazolnák a határozattervezetben kifejtett álláspont felülvizsgálatát. Ezután pontosítja, hogy következésképpen nyugdíjának a határozattervezet mellékletében kiszámított és közölt összege és az abból eredő behajtási terv a végleges határozat közlésének időpontjában véglegessé vált. Végezetül, a végleges határozat megemlíti, hogy vele szemben az EUMSZ 263. cikk alapján megsemmisítés iránti keresetet lehet indítani, emlékeztet arra, hogy az EUMSZ 228. cikk alapján az európai ombudsmanhoz

panasszal lehet fordulni, ha L. A. Florio úgy véli, hogy hivatali visszásság érte, valamint jelzi, hogy a végrehajtási intézkedések 72. cikkének (1) bekezdése alapján a Parlament főtitkárához írásbeli panaszt lehet benyújtani.

109 Ily módon igaz ugyan, hogy a végleges határozat kevéssé van alátámasztva, az indokolási kötelezettség tiszteletben tartásának vizsgálata nem szorítkozhat erre az egyetlen dokumentumra. A fenti 101. pontban felidézett ítélkezési gyakorlatnak megfelelően, ennek a vizsgálatnak azt a ténybeli és jogi hátteret is figyelembe kell vennie, amelybe a végleges határozat elfogadása illeszkedik. Ez a szemlélet annál inkább releváns, hogy egyrészről a végleges határozat kifejezetten visszautal a határozattervezetre, másrészről pedig, hogy keresetlevelében L. A. Florio különbségtétel nélkül említi ezt a határozattervezetet és a végleges határozatot. A T-465/19. sz. ügy felperesét, L. A. Floriót illetően tehát a fenti 103–107. pontban leírt tényezőket is figyelembe kell venni.

110 Kétségtelen – amint azt a felperesek állítják –, hogy csupán a Jogi Szolgálat véleménye fejti ki mélyrehatóan azokat az okokat, amelyek alapján a Parlament úgy vélte, hogy a 14/2018. sz. határozat szabályait rájuk is alkalmazni kell. Ily módon e vélemény 9–14. és 16. pontjában a Parlament lényegében kifejti, hogy a III. melléklet nem alkot önálló nyugdíjrendszert, így ez az intézmény – az azonos nyugdíjra vonatkozó szabály révén – köteles a 14/2018. sz. határozat szabályait alkalmazni.

111 Hasonlóképpen, a felperesek okkal állítják, hogy a Jogi Szolgálat véleményét a megtámadott határozatok, illetve – a T-465/19. sz. ügy felperese, L. A. Florio esetében – a határozattervezet nem említi, és azt nem is csatolták e határozatokhoz, illetve határozattervezethez.

112 A felperesek által előadott e két megállapítás azonban nem bizonyítja, hogy a Parlament megsértette az EUMSZ 296. cikkben és a Charta 41. cikke (2) bekezdésének c) pontjában előírt indokolási kötelezettséget.

113 Az indokolási kötelezettség nem követeli meg, hogy az indokolás valamennyi jelentőséggel bíró tény- és jogkérdésre külön kitérjen, még kevésbé akkor, ha – mint a jelen ügyben – a megtámadott határozatok a címzettjeik számára ismert kontextusban keletkeznek.

114 A felperesek e tekintetben maguk is elismerik, hogy a Parlament Pénzügyi Főigazgatósága Képviselői Fizetések és Szociális Jogosultságok Osztálya egységvezetőjének a 2019. februári nyugdíjelszámoláshoz csatolt feljegyzése megemlíti a Jogi Szolgálat véleményének meglétét. Márpedig egyrészről valamennyi felperes címzettje volt az említett feljegyzésnek, másrészről pedig a megtámadott határozatok, illetve – a T-465/19. sz. ügy felperese, L. A. Florio esetében – a határozattervezet kifejezetten utal erre a véleményre.

115 A felperesek kérhettek hozzáférést a Jogi Szolgálat véleményéhez. A végleges határozat egyébként tartalmazott egy, a Parlament honlapjára mutató közvetlen linket, ahol a nyilvánosság hozzáférhetett ehhez a véleményhez. Mindenesetre meg kell állapítani, hogy mellékletként valamennyi felperes csatolta az említett véleményt a keresetlevélhez.

116 Ezekből a tényezőkből következik, hogy a felperesek még keresetük benyújtása előtt szabadon hozzáfértek a Jogi Szolgálat véleményének tartalmához és tökéletesen ismerték azt. Ily módon lehetőségük volt a vélemény tartalmára vonatkozóan kérdéseket feltenni, hogy jobban megértsék a megtámadott határozatokat.

117 E megfontolások összességéből következik, hogy a Parlament világosan és egyértelműen kifejtette azokat az okokat, amelyek alapján a 14/2018. sz. határozat szabályait alkalmazta és elfogadta a megtámadott határozatokat. A felperesek ezen túlmenően hivatkozhattak jogaikra a Törvényszék előtt, amint azt különösen a jelen keresetekben kifejtett ténybeli és jogi érvek tartalma bizonyítja. Így meg kell állapítani, hogy a megtámadott határozatokat a jogilag megkövetelt módon indokolták.

118 Végezetül emlékeztetni kell arra, hogy az indokolási kötelezettség olyan lényeges formai követelménynek minősül, amelyet külön kell választani az indokok megalapozottságának kérdésétől, amely a vitatott jogi aktus érdemi jogszerűségére vonatkozik. Valamely határozat indokolása ugyanis azon indokok formális kifejezéséből áll, amelyeken e határozat alapul. Ezen indokolás elégséges lehet akkor is, ha téves indokokat fejez ki (lásd: 2018. május 31-i Korwin-Mikke kontra Parlament ítélet, T-352/17, EU:T:2018:319, 20. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Az aktus megalapozottságának vitatását célzó kifogások és érvek ennélfogva az indokolás hiányára vagy elégtelenségére alapított jogalap keretében nem relevánsak (lásd: 2019. december 19-i ZQ kontra Bizottság ítélet, T-647/18, nem tették közzé, EU:T:2019:884, 120. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

119 Ennélfogva nem releváns a felperesek azon érve, amely szerint a megtámadott határozatok elfogadását nem előzte meg sem mélyreható belső elemzés, sem a Parlament Elnöksége vagy a questorok általi értékelés, mivel ez az érv nem a megtámadott határozatok indokolására vonatkozik. A Törvényszék mindenesetre az első jogalap első részével összefüggésben megállapította, hogy ez az érv megalapozatlan.

120 Hasonlóképpen nem lehet elfogadni a felperesek azon érveit, amelyek szerint a Parlament, először is, a 75. cikkre való téves hivatkozással igazolta a 14/2018. sz. határozat rájuk történő alkalmazását, másodszor, a Jogi Szolgálat véleménye után megállapította, hogy nem rendelkezik hatáskörrel a 14/2018. sz. határozat jogszerűségének felülvizsgálatára, harmadszor pedig, amelyek szerint a Parlamentnek vizsgálnia kellett volna, hogy a 14/2018. sz. határozat felperesekre való állítólagosan automatikus és visszaható hatályú alkalmazása megfelel-e az uniós jognak és különösen a Charta rendelkezéseinek, amit nem tett meg. Ezek az érvek ugyanis nem kapcsolódnak az indokolási kötelezettséghez. Ezen érvek megalapozottságát azonban a Törvényszék az alábbiakban az alábbiakban, a többi jogalap vizsgálata keretében fogja vizsgálni.

121 Következésképpen az első jogalap második részét, ennélfogva pedig az egész első jogalapot el kell utasítani.

2. A második, az érvényes jogalap hiányára és a végrehajtási intézkedések 75. cikkének téves alkalmazására alapított jogalapról

122 A második jogalap alátámasztására a felperesek lényegében azt állítják, hogy a megtámadott határozatok nem rendelkeznek érvényes jogalappal. A III. mellékletet mint olyat ugyanis már nem kell alkalmazni. A 75. cikk ráadásul nem jogosítja fel a Parlamentet a volt képviselőkkel szembeni bánásmód kedvezőtlenebb módosítására. Éppen ellenkezőleg: ez az utóbbi rendelkezés arra irányul, hogy megőrizze e volt képviselők által megszerzett jogokat. Álláspontjuk szerint tehát a megtámadott határozatok tévesen alapulnak a III. mellékleten és az említett 75. cikken.

123 A felperesek mindenesetre előadják, hogy a Parlament súlyos hibát követett el a 75. cikk alkalmazásakor. Ez a rendelkezés ugyanis megakadályozza, hogy a Parlament csökkenthesse volt képviselői nyugdíjának összegét. A nemzeti jogra való, a III. mellékletben szereplő visszautalást ráadásul csak akkor lehetett alkalmazni, amikor a volt képviselő úgy határozott, hogy az e mellékletben létrehozott nyugdíjrendszerbe lép be, nem pedig később, az e nyugdíjak kiszámítására vonatkozó szabályok módosítása céljából. Végezetül, analógia útján, figyelembe kell venni a képviselők statútumának 29. cikkét, amely az öregségi nyugdíjak területén két parlamenti ciklust nem meghaladó időszakra korlátozza a statútum rendelkezéseitől eltérő tagállami szabályokat.

124 Végezetül, a Törvényszék által feltett egyik írásbeli kérdésre válaszul a felperesek jelezték, hogy jogellenességi kifogást hoznak fel a III. melléklet 2. cikkének (1) bekezdése ellen, ha azt akként kellene értelmezni, hogy lehetővé teszi a Parlament számára a véglegesen megszerzett jogosultságok megkérdőjelezését. A felperesek szerint ugyanis ez a lehetőség ellentétes a képviselők statútumának 28. cikkével.

125 A Parlament a második jogalap megalapozatlanként történő elutasítását kéri.

126 A Törvényszék elöljáróban rámutat, hogy a végrehajtási intézkedések 74. cikke értelmében a KKJ-szabályzat a képviselői statútum hatálybalépésének napján, azaz 2009. július 14-én hatályát vesztette. Az e szabály alóli eltéréssel azonban a – végrehajtási intézkedések 75. cikkével összefüggésben értelmezett – 74. cikk és különösen a III. mellékletben előírt azonos nyugdíjra vonatkozó szabály átmenetileg hatályban marad. Ennélfogva meg kell állapítani, hogy e melléklet rendelkezéseit nem helyezték hatályon kívül, és hogy azokat – a jelen ügyben a felperesek esetében – továbbra is alkalmazni kell.

127 Ezt a következtetést nem kérdőjelezi meg a felpereseknek a képviselők statútuma 29. cikkének analógia útján történő alkalmazására alapított érve. Igaz, hogy a képviselők statútumának 29. cikke azt írja elő, hogy a tagállamok által többek között az öregségi nyugdíjra vonatkozóan az említett statútum rendelkezéseitől eltérve megállapított szabályokat két parlamenti ciklust nem meghaladó átmeneti időszakban kell alkalmazni. A tagállami szabályokkal foglalkozó e cikkből azonban nem vonható le, hogy maga a Parlament is legfeljebb két parlamenti ciklusra kiterjedő időszakra kényszerülne korlátozni az öregségi nyugdíjak területén a képviselők statútumától való minden eltérést. Továbbá, még annak feltételezése esetén is, hogy a képviselők statútumának 29. cikkében előírt időbeli korlátozást alkalmazni lehetne a 74. és 75. cikkre, ez semmi esetre sem érvényteleníthetné ezt a két cikket, és ily módon nem is eredményezhetné a megtámadott határozatok megsemmisítését. Nem telt el ugyanis két parlamenti ciklusnak megfelelő időszak, azaz tíz év a végrehajtási intézkedések hatálybalépése és a megtámadott határozatok elfogadásának időpontja között. A végrehajtási intézkedések 2009. július 14-én léptek hatályba, míg a megtámadott határozatokat 2019. április 11-én és – a T-465/19. sz. ügy felperese, L. A. Florio esetében – 2019. június 11-én fogadták el. Következésképpen, még ha a képviselők statútumának 29. cikkében előírt időbeli korlátozást analógia útján alkalmazni is lehetett volna a 74. és 75. cikkre, annak alkalmazása mindenesetre nem váltana ki hatást a jelen ügyben.

128 E pontosításokat követően a Törvényszék – a felperesek többi érvének vizsgálata előtt – célszerűnek tartja a 75. cikk hatályának tisztázását.

a) A végrehajtási intézkedések 75. cikkének hatályáról

129 A Törvényszék rámutat, hogy a 75. cikk két bekezdést tartalmaz. Jóllehet mind a 75. cikk (1) bekezdésének első albekezdése, mind pedig a 75. cikk (2) bekezdése a volt képviselők öregséginyugdíj-jogosultságával foglalkozik, hatályuk alá azon volt képviselők helyzete tartozik, akik a képviselők statútumának hatálybalépése, azaz 2009. július 14. előtt részesültek először nyugdíjban, illetve azon volt képviselők helyzete, akik ezen időpontot követően részesültek először nyugdíjban.

130 Egyrészről, a 75. cikk (1) bekezdésének első albekezdése azokra a volt képviselőkre alkalmazandó, akik a képviselők statútumának hatálybalépése előtt részesültek először öregségi nyugdíjban. E rendelkezés szövege értelmében ezek a volt képviselők ezen időpontot követően is a III. melléklettel bevezetett nyugdíjrendszer hatálya alá tartoznak. Következésképpen öregségi nyugdíjuk kiszámítása és folyósítása e melléklet szabályain alapul.

131 Másrészről, a 75. cikk (2) bekezdésének első mondata biztosítja, hogy a III. mellékleletnek megfelelően a képviselők statútumának hatálybalépésének időpontjáig megszerzett öregséginyugdíj-jogosultság nem vész el. Jóllehet azonban ez az öregséginyugdíj-jogosultság a képviselők statútumának hatálybalépése után sem vész el, a 75. cikk (2) bekezdésének második mondata pontosítja, hogy két feltétel teljesülése esetén lehet ténylegesen ebben a nyugdíjban részesülni. Először is, a volt képviselők esetében teljesülniük kell az e célból az érintett tagállam nemzeti jogszabályaiban előírt feltételeknek. Másodszor, a volt képviselőknek a jogosultság keletkezését követő hat hónapon belül be kellett nyújtaniuk a nyugdíjfolyósítás iránti kérelmet, a III. melléklet 3. cikke (2) bekezdésének megfelelően. Következésképpen öregségi nyugdíjuk kiszámítása és folyósítása ebben az esetben is a III. melléklet szabályain alapul, de ténylegesen akkor részesülhetnek az öregségi nyugdíjban, ha tiszteletben tartják a 75. cikk (2) bekezdésének második mondatában rögzített követelményeket.

132 A 75. cikk rendszertani értelmezése tehát kizárja e rendelkezés (1) bekezdése első albekezdésének azokra a volt képviselőkre való alkalmazását, akik a képviselők statútumának hatálybalépése után részesültek először öregségi nyugdíjban. Maga a 75. cikk (1) bekezdése első albekezdésének a szövege korlátozza ugyanis a rendelkezés hatályát kizárólag azokra a volt képviselőkre, akik a képviselők statútumának hatálybalépése „előtt” már részesültek öregségi nyugdíjban (lásd ebben az értelemben: 2017. május 12-i Costa kontra Parlament ítélte, T-15/15 és T-197/15, nem tették közzé, EU:T:2017:332, 42. pont).

133 Teljesen következetesen ugyanezen rendszertani értelmezés eredményezi a 75. cikk (2) bekezdésének azokra a volt képviselőkre való alkalmazásának kizárását, akik a képviselők statútumának hatálybalépését megelőzően részesültek először öregségi nyugdíjban. Ezek a volt képviselők ugyanis csak akkor tartozhatnak a 75. cikk (2) bekezdésének hatálya alá, ha úgy lehet tekinteni, hogy ennek a cikknek ez a két bekezdése hasonló és redundáns szabályokat tartalmaz. Ráadásul logikátlan volna a 75. cikk (2) bekezdésének második mondata alapján ismételten megkövetelni, hogy ezeknek a volt képviselőknek az öregséginyugdíj-folyósítás iránti kérelmüket a jogosultság keletkezését követő hat hónapon belül be kellett nyújtaniuk, amikor ennek az alaki követelménynek szükségszerűen teljesülnie kellett 2009. július 14. előtt, hiszen ezen időpontot megelőzően már részesültek ebben a nyugdíjban.

134 Következésképpen a felperesek érveit oly módon kell vizsgálni, hogy körükben különbséget kell tenni azok között, akik 2009. július 14. előtt részesültek először öregségi nyugdíjban, és azok között, akik ezen időpontot követően részesültek öregségi nyugdíjban. Ezen túlmenően, amennyiben a felek egyetértenek abban, hogy a szóban forgó túlélő hozzátartozói nyugdíjjogosultság az elhunyt volt képviselő öregséginyugdíj-jogosultságtól függő és abból eredő jogosultságot képez, annak meghatározása céljából, hogy a 75. cikk mely bekezdése az alkalmazandó, arra az időpontra kell hivatkozni, amelytől kezdve ez a volt képviselő először részesült öregségi nyugdíjban a III. melléklet alapján.

b) A végrehajtási intézkedések 75. cikke (1) bekezdése első albekezdésének hatálya alá tartozó felperesek helyzetéről

135 A fenti megfontolásokra figyelemmel, a 75. cikk (1) bekezdésének első albekezdését kell alkalmazni a T-390/19., T-393/19., T-404/19., T-406/19., T-407/19., T-411/19., T-413/19., T-417/19., T-425/19., T-430/19., T-436/19., T-441/19., T-442/19., T-444/19., T-445/19., T-452/19. és T-465/19. sz. ügy felpereseinek kivételével tehát azon felperesek helyzetére, akik 2009. július 14. előtt kaptak először öregségi nyugdíjat. A 75. cikk (1) bekezdésének első albekezdését szintén alkalmazni kell mindazon felperesekre, akik túlélő hozzátartozói nyugdíjban részesülnek, azaz a T-397/19., T-409/19., T-414/19., T-426/19. és T-427/19. sz. ügy felpereseire. Elhunyt házastársuk ugyanis minden esetben 2009. július 14. előtt részesült először öregségi nyugdíjban.

136 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a 75. cikk (1) bekezdésének első albekezdése előírja, hogy a „KKJ-szabályzat […] III. melléklete értelmében biztosított öregségi nyugdíj e melléklet […] alkalmazásában továbbra is folyósításra kerül azon személyek részére, akik a statútum hatálybalépése előtt részesültek e juttatásokban”.

137 A III. melléklet 2. cikkének (1) bekezdése egyebekben a jelen ügyek középpontjában elhelyezkedő azonos nyugdíjra vonatkozó szabályt a következőképpen mondja ki:

„Az ilyen nyugdíj összege és annak előfeltételei megegyeznek azokkal, amelyek az európai parlament képviselő azon nyugdíjára vonatkoznak, amely a képviselő megválasztása helyének tagállama parlamenti képviselőinek jár.”

138 E rendelkezés imperatív megfogalmazása – „[a]z ilyen nyugdíj összege és annak előfeltételei megegyeznek” – semmilyen mérlegelési lehetőséget nem hagy a Parlament számára egy önálló számítási módot illetően. Az uniós jog magasabb szintű normáinak – köztük a Charta általános elveinek – tiszteletben tartására is figyelemmel, a Parlament a III. melléklet hatálya alá tartozó volt európai képviselő öregségi nyugdíjának összegét és előfeltételeit az alkalmazandó nemzeti jogban meghatározottak alapján, azaz a jelen ügyben a 14/2018. sz. határozatban meghatározott szabályok alapján köteles meghatározni. A Törvényszék megállapítja, hogy a felek egyetértenek ebben az értelmezésben.

139 Ugyanígy, a jelen idejű kijelentő mód – „megegyeznek” – alkalmazása azt vonja maga után, hogy az összegre és előfeltételekre vonatkozóan az érintett tagállam jogában meghatározottakkal azonos szabályok alkalmazásának kötelezettsége nem a volt képviselők korábbi, azaz a képviselők statútumának elfogadása előtti helyzetének szabályozására korlátozódik, hanem hatásait mindaddig kiváltja, amíg az öregségi nyugdíjat folyósítják.

140 Ezt a kettős értelmezést megerősíti a 75. cikk (1) bekezdésének első albekezdése, amely kifejezetten jelzi, hogy az öregségi nyugdíj „továbbra is folyósításra kerül” a III. melléklet alkalmazásában. Az imperatív megfogalmazás és a jelen idejű kijelentő mód alkalmazása ez esetben is megerősíti egyrészről a III. melléklet 2. cikkének (1) bekezdésében szereplő szabályoknak még a képviselők statútumának hatálybalépése után fennmaradó állandóságát is, másrészről pedig – alkalmazásukat illetően – a Parlament mérlegelési mozgásterének hiányát.

141 A fentiekből következik, hogy a 75. cikk (1) bekezdésének – a III. melléklet 2. cikkének (1) bekezdésével együttesen értelmezett – első albekezdése kifejezetten megköveteli, hogy a nyugdíjak összegére és előfeltételeire vonatkozóan a Parlament mindenkor az érintett tagállam jogában meghatározottakkal azonos szabályokat alkalmazza. A Parlament, a fenti 138. pontban jelzetteknek megfelelően, csak abban az egyetlen esetben mentesülhet e kötelezettség alól, amikor – figyelemmel a jogszabályi hierarchia elvére – e szabályok végrehajtása az uniós jog egy magasabb szintű szabályának megsértését eredményezné.

142 Egyebekben, még ha e szabályok alkalmazása – mint a jelen ügyben – a nyugdíjak összegének csökkentésével jár is, ez nem tekinthető a jogosultak által megszerzett öregséginyugdíj-jogosultság megsértésének.

143 A 75. cikk (1) bekezdése első albekezdésének a III. melléklettel összefüggésben való értelmezése ugyanis azt jelzi, hogy a volt képviselők által kifizetett hozzájárulások eredményeként megszerzett öregséginyugdíj-jogosultság az említett öregségi nyugdíj kiszámításának pusztán az alapján képezi. Ezzel szemben a 75. cikk (1) bekezdésének első albekezdésében és a III. mellékletben szereplő egyetlen rendelkezés sem garantálja e nyugdíjak összegének változatlanságát. Az e 75. cikkben említett megszerzett nyugdíjjogosultságokat nem szabad összetéveszteni a rögzített összegű nyugdíjhoz való állítólagos joggal.

144 Az azonos nyugdíjra vonatkozó szabálynak ezt az értelmezését nem cáfolja a végrehajtási intézkedések felperesek által hivatkozott (7) preambulumbekezdése. Ez a preambulumbekezdés ugyanis annak pontosítására szorítkozik, hogy a képviselők statútumának hatálybalépése előtt megszerzett nyugdíjjogosultság ezen időpontot követően biztosított. Ez a preambulumbekezdés ezzel szemben nem jelzi, hogy az említett nyugdíjak összege sem lefelé, sem felfelé nem módosítható. Ez a preambulumbekezdés ily módon pusztán megerősíti a 75. cikk (1) bekezdése – III. melléklet 2. cikkének (1) bekezdésével összefüggésben értelmezett – első albekezdésének tartalmát.

145 Ezt az értelmezést a 75. cikk (2) bekezdésének első mondata sem cáfolja. Ez a rendelkezés kétségtelenül azt írja elő, hogy a „fent nevezett III. mellékletnek megfelelően a statútum hatálybalépéséig megszerzett öregséginyugdíj-jogosultság nem vész”. A végrehajtási intézkedések (7) preambulumbekezdéséhez hasonlóan azonban az említett 75. cikk (2) bekezdésének első mondata nem jelzi, hogy az öregségi nyugdíj összegét nem lehet sem a jogosultak javára, sem hátrányukra módosítani. Ezen túlmenően – és amint az a fenti 132. és 133. pontból kitűnik –, e 75. cikk rendszertani értelmezése mindenesetre azt vonja maga után, hogy a (2) bekezdést nem kell alkalmazni a 135. pontban említett felperesekhez hasonló azon volt képviselőkre, akik 2009. július 14. előtt részesültek először öregségi nyugdíjban.

146 Ez az értelmezés – a fenti 124. pontban említett jogellenességi kifogásban a felperesek által előadottakkal ellentétben – nem eredményezi a képviselők statútuma 28. cikkének megsértését sem. Amint arra ugyanis a Parlament helytállóan rámutatott, elegendő megállapítani, hogy a képviselők statútumának 28. cikkét – a szövege értelmében – csak arra a nyugdíjjogosultságra kell alkalmazni, amelyet a képviselők „valamely nemzeti szabályozás” révén szereztek meg. A jelen ügyben azonban a felperesek az öregségi nyugdíjukat nem nemzeti szabályozás révén, hanem a III. melléklet rendelkezései alapján szerezték meg. A felperesek ráadásul írásbeli beadványaikban maguk is elismerik, hogy nyugdíjuk nem az Olasz Köztársaságot, hanem a Parlamentet terheli. A képviselők statútumának 28. cikkét tehát nem kell alkalmazni a felperesek nyugdíjára, mivel nyugdíjuk az uniós nyugdíjrendszerbe, nem pedig valamely nemzeti nyugdíjrendszerbe tartozik. Jogellenességi kifogásukat el kell utasítani.

147 Végezetül, a Törvényszék megállapítja, hogy a III. melléklet 2. cikkének (1) bekezdése alapján fizetett nyugdíjak összege megváltoztathatatlanságának hiányát a gyakorlat megerősíti. A Törvényszék írásbeli kérdéseire adott válaszában a Parlament ugyanis – bizonyítékokkal alátámasztva – jelezte, hogy a 14/2018. sz. határozat elfogadását megelőzően Olaszországban megválasztott, körülbelül tíz volt európai parlamenti képviselő öregségi nyugdíjának összegét már csökkentették a képviselőház elnöksége 210/2017. sz. határozatának figyelembevétele céljából. A Parlament, fordított értelemben és bizonyítékokkal alátámasztva, azt is jelezte, hogy Olaszországban megválasztott bizonyos volt európai parlamenti képviselők öregségi nyugdíját 2002 és 2005 között emelték a parlamenti juttatás összegének a képviselőház elnöksége által elhatározott emelése alapján.

c) A végrehajtási intézkedések 75. cikke (2) bekezdésének hatálya alá tartozó felperesek helyzetéről

148 A fenti 129–134. pontban kifejtett megfontolásokra figyelemmel, a 75. cikk (2) bekezdését csak a T-390/19., T-393/19., T-404/19., T-406/19., T-407/19., T-411/19., T-413/19., T-417/19., T-425/19., T-430/19., T-436/19., T-441/19., T-442/19., T-444/19., T-445/19., T-452/19. és T-465/19. sz. ügy felpereseire kell alkalmazni

149 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a 75. cikk (2) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„A fent nevezett III. mellékletnek megfelelően a statútum hatálybalépéséig megszerzett öregséginyugdíj-jogosultság nem vész el. Az e nyugdíjrendszer értelmében nyugdíjjogosultságot szerző személyek a fent nevezett III. melléklet értelmében megszerzett jogosultság alapján kiszámított

juttatásban részesülnek, amennyiben megfelelnek az adott tagállam e célból előirányzott nemzeti jogszabályaiban felállított követelményeknek, és benyújtják a fent nevezett III. mellékelt 3. cikke (2) bekezdésében meghatározott kérelmet.”

150 A 75. cikk (2) bekezdésének első mondatát nem lehet akként értelmezni, hogy az garantálja az érintett volt európai parlamenti képviselők nyugdíja összegének megváltoztathatatlanságát. Az említett 75. cikk (2) bekezdése ugyanis nem olyan megszerzett jogosultságot mond ki, amelynek összege végleges és nem felülvizsgálható.

151 Valójában azon kitétel alapján, amely szerint „[a] fent nevezett III. mellékletnek megfelelően a statútum hatálybalépéséig megszerzett öregséginyugdíj-jogosultság nem vész el”, a Parlament annak megerősítésére szorítkozott, hogy a 2009. július 14-ig befizetett járulékok alapján megszerzett valamennyi öregséginyugdíj-jogosultság megmarad ezen időpont után. Márpedig a fenti 142–144., valamint 146. és 147. pontból kitűnik, hogy az említett megszerzett jogosultságok kizárólag a nyugdíj összege kiszámításának alapjául szolgálnak. Ezzel szemben a „megszerzett […] jogosultság” kifejezést nem lehet akként értelmezni, hogy az az e nyugdíjak összegének kiszámítását illetően végleges és megváltoztathatatlan eredményre utal.

152 Ez a kitétel emellett a végrehajtási intézkedések 49. cikkének, illetve a 75. cikk (2) bekezdésének a hatálya közötti különbségtételt is lehetővé teszi azon volt képviselőket illetően, akik 2009. július 14-én még nem részesültek öregségi nyugdíjban.

153 Amint azt ugyanis a felperesek és a Parlament helytállóan kifejti, a képviselők statútumának hatálybalépése óta megszerzett öregséginyugdíj-jogosultság kizárólag a végrehajtási intézkedések 49. cikkének hatálya alá tartozik. Az ezen időpontig megszerzett öregséginyugdíj-jogosultságra kizárólag a 75. cikk (2) bekezdése és a III. melléklet az irányadó. 2009. július 14. óta tehát e rendelkezések alapján már nem lehet nyugdíjjogosultságot szerezni. Ez olyan két, egymást követő nyugdíjrendszert eredményez, amely a következő kétféle nyugdíjjogosultságot foglalja magában: a 2009. július 14-ig a 75. cikk és a III. melléklet alapján megszerzett öregséginyugdíj-jogosultságot, valamint a 2009. július 14. óta a végrehajtási intézkedések 49. cikke alapján megszerzett öregséginyugdíj-jogosultságot. E tekintetben a felek nem vitatják, hogy a jogosultságok e halmozódásával érintett volt képviselők két eltérő nyugdíjat kapnak, valamint hogy kizárólag a 75. cikk (2) bekezdésének és a III. mellékletnek a hatálya alá tartozó öregségi nyugdíj összege csökkent.

154 A 75. cikk (2) bekezdésének első mondata tehát – annak pontosításával, hogy a statútum hatálybalépésig megszerzett öregséginyugdíj-jogosultság ezen időpontot követően nem vész el – hallgatólagosan, de a végrehajtási intézkedések 49. cikkével összhangban a jelzi, hogy ez a garancia nem vonatkozhat az ezen időpontot követően megszerzett új öregséginyugdíj-jogosultságokra, mivel éppen ez a jogosultságszerzés vált jogilag lehetetlenné. A fentiekben kifejtett valamennyi okból kifolyólag ugyanakkor a 75. cikk (2) bekezdésének első mondatát nem lehet akként értelmezni, hogy az az öregségi nyugdíj összegének megváltoztathatatlan jellegét mondja ki.

155 Ezután meg kell állapítani, hogy a 75. cikk (2) bekezdése második mondatának első része jelzi, hogy az öregségi nyugdíj összegét a III. mellékletben meghatározott szabályok alapján számítják ki. E mondat második része emellett előírja, hogy két követelménynek kell teljesülnie, azaz tiszteletben kell tartani a nyugdíjfolyósítással kapcsolatos nemzeti jog releváns rendelkezéseit és e nyugdíj folyósítása iránt kérelmet kell benyújtani.

156 A Törvényszék rámutat, hogy a 75. cikk (2) bekezdésének második mondata egyértelműen különbséget tesz a „megszerzett öregséginyugdíj-jogosultság” és a „nyugdíj” között. Egyrészről nyilvánvaló, hogy a „megszerzett” jelző nem a „nyugdíj” kifejezéshez kapcsolódik, ami megerősíteni látszik, hogy nem lehetetlen a nyugdíj összegének felülvizsgálata. Másrészről, az említett nyugdíjakat természetesen az említett „megszerzett öregséginyugdíj-jogosultság” alapján számítják ki, de a III. mellékletben rögzített számítási szabályok „értelmében”. E tekintetben az említett 75. cikk (2) bekezdésének második

mondata a III. mellékletre, tehát hallgatólagosan e melléklet 2. cikkének (1) bekezdésére utal. Ennélfogva vissza kell utalni a fenti 138–141. pontban kifejtett megfontolásokra, amelyek alapján a Parlament – a magasabb szintű uniós jogi normák tiszteletben tartására is figyelemmel – köteles alkalmazni a nyugdíj összegével és előfeltételeivel kapcsolatban az érintett tagállam jogában meghatározott szabályokat.

157 Ami a 75. cikk (2) bekezdésének második mondatában említett két további követelményt illeti, elegendő megállapítani, hogy azok nem arra irányulnak – amint azt a felperesek állítják –, hogy a „megszerzett jogaik” állítólagos védelmét feltételekhez kössék abban az értelemben, hogy a nyugdíjak összegét nem lehet felülvizsgálni, hanem hogy az e nyugdíjban való tényleges részesülés feltételeit megállapítsák. A volt képviselő ugyanis csak akkor igényelhet nyugdíjat, ha esetében teljesülnek az e tekintetben az érintett tagállam nemzeti jogszabályaiban előírt feltételek, továbbá ha emellett benyújtotta a III. melléklet 3. cikkének (2) bekezdésében említett folyósítás iránti kérelmet. Ezek a követelmények tehát nem az öregségi nyugdíj összegének megváltoztathatatlanságára vonatkozó valamiféle garanciához kapcsolódnak.

158 A Törvényszék végezetül megállapítja, hogy az öregségi nyugdíj összegével és előfeltételeivel kapcsolatban az érintett tagállam jogában meghatározott szabályok alkalmazását illetően a III. mellékletben támasztott követelmény kizárólag a Parlamentet kötelezi. A fenti 157. pontban leírt két követelmény tiszteletben tartására irányuló kötelezettség ezzel szemben kizárólag az említett nyugdíjak jogosultjaira vonatkozik.

d) Következtetés

159 A Parlament a jelen ügyben nem módosította sem a 75. cikket, sem a III. melléklet 2. cikkének (1) bekezdését. E rendelkezések változatlanok maradtak. A Parlament ugyanígy nem kérdőjelezte meg a felperesek által 2009. július 14. előtt megszerzett öregséginyugdíj-jogosultságot.

160 Konkrétan: a 75. cikk és a III. melléklet 2. cikkének (1) bekezdése alapján a Parlament a felperesek öregségi nyugdíja vagy túlélő hozzátartozói nyugdíja összegének és előfeltételeinek a 14/2018. sz. határozatban rögzített új számítási szabályok figyelembevétele céljából történő kiigazítására szorítkozott. Ily módon, a öregségi nyugdíj vagy túlélő hozzátartozói nyugdíj összegének számítási szabályai a 14/2018. sz. határozat új előírásai alapján módosultak. A felperesek egyébként nem állították, hogy a Parlament nem helytállóan alkalmazta a 14/2018. sz. határozat szabályait.

161 Egyebekben – és összehasonlításképpen – a Törvényszék megállapítja, hogy a nyugdíjak összege felülvizsgálatának lehetőségét az ítélkezési gyakorlat már megengedte az uniós közszolgálatot érintő jogvitákban. Ezen ítélkezési gyakorlat alapján a nyugdíjjogosultság megállapítása és az ebből eredő ellátások kifizetése világosan elkülönül. Az ítélkezési gyakorlat szerint ily módon a nyugdíj megállapításához való szerzett jog nem sérül, amikor a ténylegesen kifizetett összegeket érintő változások a jogszabályok vagy szabályozások olyan alakulásából erednek, amely nem sérti magát a nyugdíjjogosultságot (lásd ebben az értelemben: 2006. november 29-i Campoli kontra Bizottság ítélet, T-135/05, EU:T:2006:366, 79. és 80. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

162 A fenti megfontolásokra figyelemmel, a Parlament eleget tett a 75. cikk és a III. melléklet 2. cikkének (1) bekezdése alapján rá háruló kötelezettségnek azzal, hogy alkalmazta a 14/2018. sz. határozat szabályait és következésképpen elfogadta a megtámadott határozatokat. A Törvényszék a negyedik jogalappal összefüggésben fogja vizsgálni azt a kérdést, hogy a 14/2018. sz. határozat szabályainak a Parlament általi alkalmazása sért-e az említett 75. cikknél vagy a III. mellékletnél magasabb szintű uniós jogi szabályokat.

163 E tényezők összességéből következik, hogy a Parlament a megtámadott határozatok elfogadása céljából érvényesen támaszkodhatott a 75. cikkre és a III. melléklet szabályaira, az ezekben foglalt rendelkezések megsértése nélkül.

164 Következésképpen a második jogalapot el kell utasítani.

3. A harmadik, a 14/2018. sz. határozat minősítésével kapcsolatban a téves jogalkalmazásra és a végrehajtási intézkedések 75. cikkének (2) bekezdésében előírt „jogszabályokra vonatkozó fenntartás” téves alkalmazására alapított jogalapról

165 E harmadik jogalap alátámasztása céljából a felperesek azt állítják, hogy a 75. cikk (2) bekezdése csak a „törvény” formájában elfogadott nemzeti jogra hivatkozik. A jogalkotó számára fenntartott e terület célja a jogalkotási funkció védelme, méghozzá a képviselők egyedi védelmét megelőzve. A 14/2018. sz. határozat azonban mindössze a képviselőháznak egy, a törvény erejével nem rendelkező egyszerű belső határozata. Ennek alapján a 14/2018. sz. határozatot csak azokra a személyekre lehet alkalmazni, akikkel szemben a képviselőház szabályozási hatásköröket gyakorol, azaz az alkalmazottaira, valamint a képviselőháznak a mandátumuk végéig hivatalban lévő tagjaira.

166 A felperesek emellett azt állítják, hogy a 75. cikk (2) bekezdésében szereplő, a „nemzeti jogszabályra” való utalás kizárólag a volt európai képviselő öregséginyugdíj-jogosultságának megszerzésére vonatkozóan az érintett tagállam által rögzített feltételekre vonatkozik. A felperesek álláspontja szerint ezzel szemben az említett utalás nem teheti lehetővé a Parlament számára, hogy módosítsa ezen öregségi nyugdíjak kiszámításának módját.

167 Végezetül, a megtámadott határozatok sértik a Charta 17. cikkét, valamint az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló, 1950. november 4-én Rómában aláírt európai egyezmény (a továbbiakban: EJEE) első kiegészítő jegyzőkönyvének (kihirdette: az 1993. évi XXXI. tv.) 1. cikkét. Ezek a rendelkezések ugyanis biztosítják, hogy tulajdonától senkit sem lehet megfosztani, kivéve a „törvényben” meghatározott feltételekkel.

168 A Parlament a harmadik jogalap megalapozatlanként történő elutasítását kéri.

169 Elöljáróban – amennyiben a felperesek azt róják fel a Parlamenttel szemben, hogy megsértette tulajdonhoz való jogukat, mivel nyugdíjuk összegének csökkentését nem „törvény” írta elő – meg kell állapítani, hogy ez az érv összeolvad a negyedik jogalappal összefüggésben kialakított érveléssel. A Törvényszék ennélfogva erre a jogalapra utal.

170 Ezután, a harmadik jogalapot mint hatástalant kell elutasítani a fenti 135. pontban említett felpereseket illetően. A második jogalappal összefüggésben, és különösen a fenti 135. pontban kifejtetteknek megfelelően ugyanis ezek a felperesek nem a 75. cikk (2) bekezdésének, hanem a 75. cikk (1) bekezdése első albekezdésének hatálya alá tartoznak, amennyiben a képviselők statútumának hatálybalépése előtt részesültek először nyugdíjban. Ennélfogva a 75. cikk (2) bekezdésének Parlament általi esetleges megsértése semmi esetre sem vonhatná maga után a felperest érintő részeikben a megtámadott határozatok megsemmisítését.

171 E harmadik jogalap vizsgálata tehát a fenti 148. pontban említett felperesekre, azaz a T-390/19., T-393/19., T-404/19., T-406/19., T-407/19., T-411/19., T-413/19., T-417/19., T-425/19., T-430/19., T-436/19., T-441/19., T-442/19., T-444/19., T-445/19., T-452/19. és T-465/19. sz. ügy felpereseire korlátozódik.

172 A 75. cikk (2) bekezdésének második mondata a következőket írja elő:

„A fent nevezett III. mellékletnek megfelelően a statútum hatálybalépéséig megszerzett öregséginyugdíj-jogosultság nem vész el. Az e nyugdíjrendszer értelmében nyugdíjjogosultságot szerző személyek a fent nevezett III. melléklet értelmében megszerzett jogosultság alapján kiszámított juttatásban részesülnek, amennyiben megfelelnek az adott tagállam e célból előirányzott nemzeti jogszabályaiban felállított követelményeknek, és benyújtják a fent nevezett III. melléklet 3. cikkének (2) bekezdésében meghatározott kérelmet.”

173 A fenti 155–157. pontban megállapítottaknak megfelelően, a 75. cikk (2) bekezdésének második mondata különbséget tesz egyrészről a kizárólag a III. melléklet 2. cikke (1) bekezdésének hatálya alá tartozó öregségi nyugdíj összegének kiszámítási módjai, és másrészről az említett nyugdíjak tényleges folyósításában való részesüléshez teljesítendő követelmények között, amelyek – többek között – „az adott tagállam e célból előirányzott nemzeti jogszabályaiban felállított követelmények” teljesítésével járnak. A fenti 158. pontból egyebekben kitűnik, hogy az említett követelmények tiszteletben tartására irányuló kötelezettség kizárólag az öregségi nyugdíjak jogosultjaira vonatkozik, a Parlamentre nem.

174 Egyrészről, még annak feltételezése esetén is, hogy a 75. cikk (2) bekezdésének második mondatában alkalmazott „nemzeti jogszabályok” kifejezés kizárólag a nemzeti jogalkotási aktusokra vonatkozik, a jelen ügyben mindenesetre nem lényeges az, hogy a 14/2018. sz. határozat az olasz jogra tekintettel nem „törvény” formáját ölti. A 14/2018. sz. határozatnak ugyanis nem az a célja – a felperesek saját bevallása szerint –, hogy módosítsa azokat a követelményeket, amelyektől az öregségi nyugdíjban való tényleges részesülés függ, mint például azon törvényes életkor elérését, amelytől kezdve a volt képviselő öregségi nyugdíjra jogosult, vagy azt, hogy az olasz jogalkotó által összeegyeztethetetlennek ítélt bizonyos funkciókat nem lehet gyakorolni. Amint azt a felperesek maguk jelzik, és amint azt a 14/2018. sz. határozat címe – „[…] az élethosszig járó juttatások összegének és az arányos nyugellátás élethosszig járó része összegének, valamint a túlélő hozzátartozói nyugdíj összegének új meghatározásáról” – tanúsítja, a 14/2018. sz. határozat mindössze kiigazította az öregségi nyugdíj kiszámításának módjait.

175 Másrészről, a III. melléklet 2. cikkének (1) bekezdése – amely éppen az említett nyugdíj összegének az érintett tagállam jogára való utalással történő kiszámítását szabályozza – nem pontosítja, hogy ennek a nemzeti jognak „törvény” formáját kell öltenie. Még tágabban: a III. melléklet semelyik másik rendelkezése sem utal az érintett tagállam „jogszabályaira”.

176 Ennélfogva a jelen jogalap a 75. cikk (2) bekezdésének nyilvánvalóan téves értelmezésén alapul, mivel ez a rendelkezés – a 75. cikk (1) bekezdéséhez hasonlóan – nem követeli meg, hogy a nyugdíjak kiszámításának módjait az érintett tagállam joga „törvényben” határozza meg. Nincs hatása tehát annak, hogy a 14/2018. sz. határozatot nem törvény formájában fogadták el.

177 Következésképpen a harmadik jogalapot el kell utasítani.

4. A negyedik, több uniós jogi általános elv megsértésére alapított jogalapról

178 Ez a negyedik jogalap három részre oszlik. Az első a jogbiztonság és a bizalomvédelem elvének megsértésére, valamint a tulajdonhoz való jog megsértésére vonatkozik. A második rész az arányosság elvének megsértéséhez kapcsolódik. A harmadik rész az egyenlőség elvének megsértésével foglalkozik.

179 A Törvényszék elöljáróban megállapítja, hogy – amint azt lényegében a Parlament állítja – a 75. cikk és a III. melléklet alapján a Parlament a 14/2018. sz. határozat következményeinek levonásával köteles kiszámítani és adott esetben naprakésszé tenni az előbbi rendelkezések hatálya alá tartozó, Olaszországban megválasztott volt európai parlamenti képviselőknek folyósított nyugdíjak összegét,

mindaddig, amíg ez a nemzeti határozat hatályban van, és jelenleg ez a helyzet, mivel azt a képviselőház nem helyezte hatályon kívül, illetve nem vonta vissza, a Consiglio di giurisdizione della Camera dei deputati (a képviselőház igazságügyi tanácsa) pedig nem semmisítette meg.

180 A 75. cikknek és a III. melléklet 2. cikke (1) bekezdésének a végrehajtása során a Parlament – uniós intézményként – azonban a Charta 51. cikkének (1) bekezdése értelmében köteles tiszteletben tartani a Charta rendelkezéseit. Ez egyrészről azon körülmény ellenére érvényes, hogy a 14/2018. sz. határozat elfogadásakor a képviselőház nem az uniós jogot hajtotta végre, ekként pedig nem volt köteles tiszteletben tartani a Chartában szereplő rendelkezéseket, másrészről pedig – amint azt a Bíróság egy szerződéssel összefüggésben hangsúlyozta (2020. július 16-i ADR Center kontra Bizottság ítélet, C-584/17 P, EU:C:2020:576, 86. pont) – még ha az olasz jog nem is biztosítja a Chartában előírtakkal azonos garanciákat és az uniós jog általános elveit.

181 Következésképpen, a felperesek nyugdíja összegének meghatározása céljából a Parlament csak akkor kerülhette volna ki a képviselőház volt képviselői nyugdíjak 14/2018. sz. határozatban előírt új kiszámítási módjait, ha a 14/2018. sz. határozat szabályainak alkalmazása a Chartának vagy az uniós jog általános elveinek a megsértéséhez vezetett volna (lásd ebben az értelemben és analógia útján: 2016. április 5-i Aranyosi és Căldăraru ítélet, C-404/15 és C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, 88. pont; 2018. július 25-i Minister for Justice and Equality [Az igazságszolgáltatási rendszer hiányosságai], C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, 59., 73. és 78. pont; 2018. július 25-i Generalstaatsanwaltschaft ítélet [Fogvatartási körülmények Magyarországon], C-220/18 PPU, EU:C:2018:589, 59. pont).

182 E körülmények között, figyelemmel arra, hogy a Törvényszék nem rendelkezik hatáskörrel arra, hogy közvetlenül értékelje a 14/2018. sz. határozat jogszerűségét, sem pedig arra, hogy közvetlenül értékelje e határozat – többek között – Chartának való megfelelését, kizárólag azt kell vizsgálnia a jelen ügyben a felperesek érvei tükrében, hogy az e nemzeti határozatban újonnan előírt számítási módok Parlament általi alkalmazása a Charta rendelkezéseinek és az uniós jog általános elveinek az ezen intézmény általi megsértését eredményezték-e, amint azt az említett felperesek állítják.

a) A negyedik jogalapnak a jogbiztonság és a bizalomvédelem elvének, valamint a tulajdonhoz való jognak a megsértésére vonatkozó első részéről

183 Az első rész keretében a felperesek előadják, hogy a megtámadott határozatok sértik a megszerzett jogaik megváltoztathatatlanságát és a mandátumuk idején hatályos jogi keret által bennük keletkeztetett jogos bizalmat. Konkrétabban: a Parlament megsértette a jogbiztonság és a bizalomvédelem elvét azzal, hogy úgy vélte, a 14/2018. sz. határozatot automatikusan alkalmazni kell a felperesek nyugdíjrendszerére. Holott – a felperesek szerint – az ítélkezési gyakorlatból, különösen a 2011. október 18-i Purvis kontra Parlament ítéletből (T-439/09, EU:T:2011:600) kitűnik, hogy a nyugdíjjogosultságok rendszerét kedvezőtlenül módosító intézkedések nem érinthetik a megszerzett jogosultságokat. A Parlament ráadásul ezeket a megszerzett jogokat visszaható hatállyal és teljesen kiszámíthatatlanul módosította. Ezen túlmenően, mivel a felperesek nyugdíjjogosultságukat a KKJ-szabályzat alapján szerezték, harmadik személyeknek minősülnek, ily módon nem tartoznak a Parlament és a képviselőház szabályozási hatáskörébe. Egyebekben, amennyiben a III. mellékletben megszervezett nyugdíjrendszer a képviselők e rendszerbe való önkéntes belépését vonta maga után, a nyugdíjjogosultságok megtámadott határozatok általi megsértése még súlyosabbá teszi a bizalomvédelem elvének megsértését.

184 A Törvényszék egyik írásbeli kérdésére válaszul a felperesek a 75. cikkel és a III. melléklet 2. cikkének (1) bekezdésével kapcsolatban jogellenességi kifogást is felhoztak arra az esetre, ha ezt a két rendelkezést akként kellene értelmezni, hogy azok – a jogbiztonság és a bizalomvédelem elvének megsértésével – feljogosítják a Parlamentet, hogy a véglegesen megszerzett nyugdíjjogosultságokat visszaható hatállyal módosító intézkedéseket fogadjon el.

185 A felperesek emellett azt állítják, hogy a megtámadott határozatok – a nyugdíjak összegének e határozatokból eredő csökkentésével – anélkül sértik tulajdonhoz való jogukat, hogy azt a jelen ügyben bármiféle közérdek igazolná, illetve hogy ilyet a Parlament említene. A megtámadott határozatok egyébként nem elemzik a felperesekre hárított pénzügyi terhet és nem mérlegelik egymáshoz képest a szóban forgó érdekeket. A megtámadott határozatok tehát sértik a Charta 17. cikkét, amennyiben a felperesek nyugdíjrendszerének visszaható hatályú módosítását írják elő, anélkül hogy ezt jogszerű célkitűzés igazolná.

186 A Parlament a negyedik jogalap első részének megalapozatlanként történő elutasítását kéri.

1) A jogbiztonság elvének megsértésére alapított kifogásról

187 Az uniós jog általános elveinek részét képező jogbiztonság elve megköveteli, hogy a jogszabályok legyenek egyértelműek és pontosak, célja pedig az európai uniós joggal kapcsolatos helyzetek és jogviszonyok kiszámíthatóságának garantálása (lásd ebben az értelemben: 2011. október 18-i Purvis kontra Parlament ítélet, T-439/09, EU:T:2011:600, 65. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

188 A felperesek által felhozott jogellenességi kifogást annak meghatározásával kell vizsgálni, hogy – a felperesek állításának megfelelően – a 75. cikk és a III. melléklet 2. cikkének (1) bekezdése feljogosítja-e a Parlamentet, hogy a véglegesen megszerzett nyugdíjjogosultságokat visszaható hatállyal módosító intézkedéseket fogadjon el, holott ez az értelmezés sértené a jogbiztonság elvét.

189 Ezt a jogellenességi kifogást el kell utasítani, mivel az abból a téves feltevésből indul ki, amely szerint a Parlament jogosult módosítani a megszerzett öregséginyugdíj-jogosultságot. Azonban sem a 75. cikk, sem a III. melléklet 2. cikkének (1) bekezdése nem ruház rá ilyen jogkört. Éppen ellenkezőleg: e rendelkezések e megszerzett öregséginyugdíj-jogosultság tiszteletben tartását követelik meg.

190 Ez azonban nem jelenti azt, hogy az említett nyugdíjak összegét a képviselők statútumának hatálybalépése előtt véglegesen állapították meg, és hogy az nem változhat.

191 Amint az ugyanis a második jogalap vizsgálatával összefüggésben, a fenti 126–161. pontban kifejtett megfontolásokból kitűnik, különbséget kell tenni a „megszerzett nyugdíjjogosultság” és a „nyugdíjak”, valamint „a nyugdíjak összege” között. Jóllehet a „nyugdíjjogosultságot” véglegesen szerezték meg és az nem módosítható, és noha a nyugdíjakat továbbra is folyósítják, semmi nem akadályozza, hogy a nyugdíjak összegét felfelé vagy lefelé kiigazítsák. Éppen ellenkezőleg: a 75. cikk rendelkezéseire és az azonos nyugdíjra vonatkozó szabályra figyelemmel, a Parlament a nyugdíjak összegével és előfeltételeivel kapcsolatban az érintett tagállam jogában meghatározottakkal azonos szabályok alkalmazásával köteles kiszámítani az említett öregségi nyugdíjak összegét.

192 A felperesek tehát nem bizonyították, hogy a 75. cikk és a III. melléklet 2. cikkének (1) bekezdése sérti a jogbiztonság elvét. A jogellenességi kifogás tehát nem megalapozott.

193 Ezután azt kell vizsgálni, hogy a megtámadott határozatok e rendelkezéseken alapuló elfogadása megsértette-e a jogbiztonság elvét.

194 A második jogalap vizsgálatából kitűnik, hogy a 75. cikk egyértelműen és pontosan írja elő, hogy az öregségi nyugdíj összegét a III. melléklet 2. cikkének (1) bekezdésében szereplő előírásoknak megfelelően számítják ki, amely rendelkezés bevezeti az azonos nyugdíjra vonatkozó szabályt, és akként rendelkezik, hogy az öregségi „nyugdíj összege és annak előfeltételei megegyeznek” azokkal, amelyek – a jelen ügyben – a képviselőház tagjainak járnak.

195 Ezek a szabályok – amelyek a képviselők statútumának hatálybalépése óta nem módosultak – ily módon kifejezetten előirányozzák az öregségi nyugdíj összege felfelé vagy lefelé irányuló, az érintett tagállam joga releváns alakulásainak figyelembevétele céljából való felülvizsgálatának lehetőségét. Emellett emlékeztetni kell arra, hogy a második jogalap vizsgálatával összefüggésben a Törvényszék megállapította, hogy a megtámadott határozatok elfogadása megfelelt a 75. cikkben és a III. melléklet 2. cikkének (1) bekezdésében szereplő rendelkezéseknek.

196 Valamely jogi aktus jogbiztonság elvének megsértése nélküli, visszaható hatályú alkalmazása azt feltételezi, hogy a vagy a szövegében, vagy a célkitűzéseiben szereplő kellően egyértelmű jelzés alapján azt a következtetést lehessen levonni, hogy ez a jogi aktus nem kizárólag a jövőre nézve tartalmaz rendelkezéseket (lásd ebben az értelemben: 2014. július 17-i Panasonic Italia és társai ítélet, C-472/12, EU:C:2014:2082, 57. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

197 Igaz, hogy a megtámadott határozatokat 2019. április 11-én, a T-465/19. sz. ügy felperese, L. A. Florio esetében pedig 2019. június 11-én fogadták el, és hogy azok ezen időpontoknál korábban, azaz 2019. január 1-jétől váltják hatásaikat. Pusztán e tényezők alapján azonban nem lehet megállapítani, hogy a Parlament – a nyugdíjak összegének ezen időponttól való alkalmazásával – megsértette a jogbiztonság elvét.

198 Azt, hogy a felperesek nyugdíjának összegét 2019. január 1-jétől módosították, a III. melléklet 2. cikkének (1) bekezdése alapján a Parlamentre háruló azon kötelezettség magyarázza, hogy az érintett tagállam jogában rögzítettekkel azonos feltételeket kell alkalmaznia a nyugdíjakra. Márpedig az említett nyugdíjak kiszámításával kapcsolatos új szabályok alkalmazása kiinduló pontjának meghatározása vitathatatlanul e „feltételek” körébe tartozik.

199 A 14/2018. sz. határozat 1. cikkének (1) bekezdéséből e tekintetben kifejezetten kitűnik, hogy „2019. január 1-jétől az e határozatban előírt új feltételek alapján határozzák meg [a nyugdíjak] összegét”.

200 Következésképpen, a III. melléklet 2. cikkének (1) bekezdése értelmében a felperesek 2019. január 1-jétől már nem igényelhették az ezen időpontot megelőzően kiszámított nyugdíjukat. Ellenkezőleg: 2019. január 1-jétől már csak olyan nyugdíjakat lehetett követelni és kifizetni, amelyek összegét a 14/2018. sz. határozatban meghatározott szabályok tiszteletben tartásával kiigazították.

201 Kétségtelenül szerencsésebb lett volna, ha a megtámadott határozatokat 2019. január 1-je előtt, nem pedig ezen időpont után fogadták volna el. Ez a körülmény azonban nem lényeges a jelen ügyben. Nem a megtámadott határozatokból, hanem a III. melléklet 2. cikkének (1) bekezdéséből ered az a kötelezettség, hogy ettől az időponttól kezdve az új számítási szabályokat kell alkalmazni a felperesek nyugdíjára. Ebben az értelemben a megtámadott határozatok mindössze levonják a III. melléklet 2. cikkének (1) bekezdéséből közvetlenül eredő, és ekként azzal járó következményeket, hogy a 2019. január 1. és a megtámadott határozatok elfogadásának időpontja, azaz 2019. április 11., illetve 2019. június 11. között jogalap nélkül kifizetett összegeket vissza kell fizetni.

202 Ezekből a tényezőkből az is kitűnik, hogy a felperesek nem bizonyították, hogy a jogbiztonság elve sérült a jelen ügyben. A III. melléklet szabályai ugyanis azt vonják maguk után, hogy a felperesek nyugdíjának új összegei 2019. január 1-jén lépnek hatályba. A III. melléklet szabályai azonban jóval korábbiak, és nem későbbiek 2019. január 1-jénél. A felperesek ráadásul nem állították – és az iratokban ezt semmi nem is bizonyítja –, hogy a Parlament ezeket az új összegeket 2019. január 1-je, azaz a 14/2018. sz. határozatban e céllal elfogadott időpont előtt alkalmazta volna. Végezetül, a fenti 17. pontban jelzetteknek megfelelően, a Parlament 2019 januárjában tájékoztatta a felpereseket a 14/2018. sz. határozat szabályai velük szembeni alkalmazásának lehetőségéről. Ehhez hasonlóan, a fenti 19. pontban jelzetteknek megfelelően, a Parlament 2019 februárjában megerősítette a felperesek számára, hogy ugyanezt a határozatot az ő helyzetükre automatikusan alkalmazni kell. A felperesek ezáltal a megtámadott határozatok elfogadását megelőzően tudomást szereztek a nyugdíjuk összegének kiszámítására alkalmazandó szabályok módosításáról.

203 Ezt a következtetést nem sérti a 2011. október 18-i Purvis kontra Parlament ítélet (T-439/09, EU:T:2011:600), amelyre a felperesek hivatkoznak. E tekintetben egyrészről meg kell állapítani, hogy az említett ügy felperese még nem szerzett nyugdíjjogosultságot. Másrészről, ez a felperes nem nyugdíja összegének valamiféle csökkentését kifogásolta, hanem azon kérelmének elutasítását, hogy kiegészítő nyugdíja egy részét tőke formájában igényelhesse. Ily módon, a 2011. október 18-i Purvis kontra Parlament ítélet (T-439/09, EU:T:2011:600) körülményei nem kapcsolódnak a jelen keresetek felpereseinek helyzetéhez. Ráadásul, amennyiben ezen utóbbiak ebből az ítéletből azt a következtetést vonják le, hogy megszerzett nyugdíjjogosultságaikat nem lehet megsérteni, elegendő emlékeztetni arra, hogy – többek között a fenti 191. pontban említetteknek megfelelően – megszerzett nyugdíjjogosultságaikat a Parlament tiszteletben tartotta, és hogy kizárólag nyugdíjuk összege módosult.

204 A jogbiztonság elvének megsértésére alapított első kifogást tehát el kell utasítani.

2) A bizalomvédelem elvének megsértésére alapított kifogásról

205 Az állandó ítélkezési gyakorlat értelmében a bizalomvédelemre való hivatkozás joga minden olyan jogalanyt megillet, akinek a helyzete akként jellemezhető, hogy az uniós adminisztráció megalapozott várakozásokat keltett benne. Ilyen remények keltésére alkalmas biztosítéknak minősül a feljogosított és megbízható forrásból származó pontos, feltétlen és egybehangzó tájékoztatás. Ezzel szemben nem hivatkozhat ezen elv megsértésére az, akinek az adminisztráció nem nyújtott konkrét biztosítékokat. Végezetül, az adott ígéreteknek összhangban kell állniuk a vonatkozó szabályokkal (lásd ebben az értelemben: 2019. december 3-i Cseh Köztársaság kontra Parlament és Tanács ítélet, C-482/17, EU:C:2019:1035, 153. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

206 Elöljáróban – a fenti 189–191. pontban kifejtettekhez hasonló okok miatt – el kell utasítani a felperesek azon jogellenességi kifogását, amelyben azt állítják, hogy ha a 75. cikket és a III. melléklet 2. cikkének (1) bekezdését akként kellene értelmezni, hogy azok feljogosítják a Parlamentet, hogy a véglegesen megszerzett nyugdíjjogosultságokat visszaható hatállyal módosító intézkedéseket fogadjon el, akkor ez az értelmezés sértené a bizalomvédelem elvét.

207 Ez a jogellenességi kifogás ugyanis azon a téves feltevésen alapul, amely szerint a Parlament jogosult módosítani a megszerzett öregséginyugdíj-jogosultságot, jóllehet ez nem így van. Kizárólag az említett nyugdíjak összegének módosítása megengedett a 75. cikk és a III. melléklet 2. cikkének (1) bekezdése alapján.

208 A felperesek egyébként nem bizonyították, és nem is állították, hogy a Parlament a 75. cikkben és a III. melléklet 2. cikkének (1) bekezdésében szereplőtől eltérő biztosítékokat nyújtott volna számukra. Márpedig nyilvánvaló, hogy ez a két cikk nem írja elő a felperesek nyugdíja összegének megváltoztathatatlanságát.

209 A második jogalap – többek között a fenti 138–141. pontban szereplő – vizsgálata ugyanis rávilágított, hogy a felpereseknek a Parlament által adott egyetlen pontos és feltétlen biztosíték az volt, hogy olyan nyugdíjat garantál számukra, amelynek összege és előfeltételei megegyeznek a megválasztásuk helye szerinti tagállam alsóházának tagjai, a jelen ügyben a képviselőház tagjai által kapott nyugdíjak összegének és előfeltételeinek.

210 A 14/2018. sz. határozat szabályainak a megtámadott határozatok elfogadása céljából történő maradéktalan alkalmazásával tehát a Parlament nem tért el attól a biztosítéktól, amelyet a felperesek számára akkor nyújtott, amikor azok beléptek a III. mellékletben megszervezett nyugdíjrendszerbe.

211 A bizalomvédelem elvének megsértésére alapított második kifogást tehát el kell utasítani.

3) A tulajdonhoz való jog elvének megsértésére alapított kifogásról

212 Az ítélkezési gyakorlat értelmében a Charta 17. cikkének (1) bekezdésében garantált tulajdonhoz való jog az uniós jog által biztosított egyik alapvető jog, amelynek tiszteletben tartása az uniós jogi aktusok jogszerűségének egyik feltétele. Ezen túlmenően, ez a rendelkezés, amely kimondja, hogy mindenkinek joga van ahhoz, hogy jogszerűen szerzett tulajdonát birtokolja, olyan jogi normát tartalmaz, amelynek célja, hogy a magánszemélyek számára jogokat keletkeztessen (lásd ebben az értelemben: 2019. május 23-i Steinhoff és társai kontra EKB ítélet, T-107/17, EU:T:2019:353, 96. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

213 Emlékeztetni kell azonban arra, hogy a Charta 17. cikkének (1) bekezdésében garantált tulajdonhoz való jog nem abszolút jellegű, és hogy annak gyakorlására az Unió által elérni kívánt általános érdekű célkitűzésekkel igazolt korlátozások vonatkozhatnak. Következésképpen – amint a Charta 52. cikkének (1) bekezdéséből kitűnik – a tulajdonhoz való jog gyakorlása korlátozható, amennyiben ezeket a korlátozásokat törvény írja elő, azok ténylegesen az elérni kívánt általános érdekű célkitűzéseket szolgálják, és nem járnak az elérni kívánt cél tekintetében olyan aránytalan és elviselhetetlen beavatkozással, amely magának az így biztosított jognak a lényegét sértené (lásd ebben az értelemben: 2017. június 13-i Florescu és társai ítélet, C-258/14, EU:C:2017:448, 51. és 53. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

214 Végezetül, a tulajdon tiszteletben tartásához való alapvető jog hatályának meghatározása céljából, figyelembe kell venni – a Charta 52. cikkének (3) bekezdésére tekintettel – az EJEE első kiegészítő jegyzőkönyvének az e jogot kimondó 1. cikkét (lásd: 2017. június 13-i Florescu és társai ítélet, C-258/14, EU:C:2017:448, 49. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

215 A jelen ügyben emlékeztetni kell arra, hogy a megtámadott határozatok – az azonos nyugdíjra vonatkozó szabálynak megfelelően – a 14/2018. sz. határozatban meghatározott új számítási módot alkalmazzák a felperesek öregségi nyugdíjára vagy túlélő hozzátartozói nyugdíjára. A 14/2018. sz. határozat olasz jogra tekintettel fennálló jogszerűségét csak a hatáskörrel rendelkező olasz hatóságok vizsgálhatják, míg az uniós bíróság feladata vizsgálni azt, hogy a Parlament – e határozat szabályainak a megtámadott határozatokban való alkalmazásával – megsértette-e a Charta rendelkezéseit (lásd a fenti 62–65. és 182. pontot). Konkrétabban a Charta 17. cikkének (1) bekezdésében garantált tulajdonhoz való jog megsértésére alapított jelen kifogást illetően meg kell állapítani, hogy a felperesek egyetlen olyan konkrét bizonyítékot sem terjesztenek elő, amely szerint ez a jog eltérő szintű védelmet, vagy akár az olasz jogban biztosított garanciákhoz képest magasabb szintű védelmet biztosít. A Törvényszék megállapítja, hogy a 14/2018. sz. határozat jogszerűségét a Consiglio di giurisdizione della Camera dei deputati (a képviselőház igazságügyi tanácsa) jelenleg vizsgálja, valamint hogy a Parlament a tárgyaláson jelezte, hogy a jövőben – az azonos nyugdíjra vonatkozó szabálynak megfelelően – a 14/2018. sz. határozatnak a hatáskörrel rendelkező olasz hatóságok által elfogadott valamennyi módosítását alkalmazni fogja a felperesek nyugdíjára.

216 A jelen ügyben nem vitatott, hogy a Parlament nem fosztotta meg a felpereseket nyugdíjjogosultságuk egy részétől, hanem a nyugdíjak összegének az e tárgyban alkalmazandó rendelkezésekben előírt csökkentésének alkalmazására szorítkozott. Ezen túlmenően – a Törvényszék egyik írásbeli kérdésére válaszul –, a Parlament benyújtott egy táblázatot, amely minden egyes felperes vonatkozásában pontosítja e csökkentés léptékét. A Parlament által továbbított adatok alapján e csökkentés százalékos arányai – az egyes felperesek személyes helyzetétől függően – 9% és 65% között ingadoznak. Négy felperesre 50%-os vagy azt meghaladó mértékű csökkentést alkalmaztak, szóban forgó nyugdíjuk új összege 1 569,14 euró és 1 985,42 euró között van. Meg kell állapítani, hogy e négy felperes nyugdíja az érintett volt képviselő öt-, illetve tízéves időtartamú mandátumához kapcsolódik, valamint hogy az új számítási módot – a 14/2018. sz. határozat 1. cikke (2) bekezdésének megfelelően – az egyéni hozzájárulások alapján alkalmazzák. Mindenesetre a felperesek nem alakítanak ki a saját konkrét esetükben a nyugdíj összege csökkentésének léptékére alapított részletes és egyedi érvelést. Olyan általánosabb jellegű érvek előadására szorítkoznak, amelyek szerint a tulajdonhoz való jog a jelen

ügyben kizárja a nyugdíjak összegének csökkentését ennek állítólagos visszaható hatálya és a nyomós közérdek állítólagos hiánya miatt. Emellett emlékeztetni kell arra, hogy valamely uniós jogi aktus jogszerűségének az alapvető jogokra tekintettel való értékelése nem támaszkodhat az e jogi aktus valamely konkrét esetben bekövetkező következményeire alapított állításokra (lásd ebben az értelemben: 2020. szeptember 8-i Bizottság és Tanács kontra Carreras Sequeros és társai ítélet, C-119/19 P és C-126/19 P, EU:C:2020:676, 153. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

217 E tekintetben ehhez az alábbiakat kell hozzáfűzni.

218 A Bíróság már megállapította, hogy ha jogszabály az öregségi nyugdíjhoz vagy a túlélő hozzátartozói nyugdíjhoz hasonló szociális ellátás automatikus nyújtását írja elő, akkor e jogszabály a feltételeinek megfelelő személyek számára a Charta 17. cikkének hatálya alá tartozó vagyoni érdeket teremt (lásd ebben az értelemben: 2017. június 13-i Florescu és társai ítélet, C-258/14, EU:C:2017:448, 50. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). A felperesek nyugdíja tehát a Charta 17. cikkének tárgyi hatálya alá tartozik.

219 Egyebekben, még ha a megtámadott határozatok nem is vonják maguk után a nyugdíj felperesektől való egyszerű megfosztását, ez nem változtat azon, hogy csökkentik annak összegét. Ebben az értelemben a megtámadott határozatok korlátozzák a felperesek tulajdonhoz való jogát (lásd ebben az értelemben: EJEB, 2015. szeptember 1., Da Silva Carvalho Rico kontra Portugália, CE:ECHR:2015:0901DEC001334114, 31–33. §, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). A Parlament a tárgyaláson emellett elismerte e korlátozás fennállását.

220 Azt kell tehát vizsgálni, hogy ez a korlátozás tiszteletben tartja-e a felperesek tulajdonhoz való jogának alapvető tartalmát, hogy azt törvény írja-e elő, hogy általános érdekű célkitűzést szolgál-e, valamint hogy e célból szükséges-e.

221 E tekintetben a jelen ügyek szempontjából nincs semmiféle hatása annak, hogy a Parlament nem végezte el ezt a vizsgálatot. Ennek vizsgálata ugyanis nem képez olyan kötelező eljárási alakiságot, amelyet a Parlamentnek teljesítenie kellett volna a megtámadott határozatok elfogadása előtt. Kizárólag az bír jelentőséggel, hogy e határozatok konkrét hatásai nem sértik a felperesek tulajdonhoz való jogának alapvető tartalmát.

222 Először is, a Charta 17. cikkében rögzített tulajdonhoz való jogot nem lehet úgy értelmezni, hogy az meghatározott összegű nyugdíjra biztosít jogot (lásd ebben az értelemben: 2017. június 13-i Florescu és társai ítélet, C-258/14, EU:C:2017:448, 50. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

223 Másodszor, a felperesek tulajdonhoz való jogának a jelen ügyben szóban forgó korlátozását törvény írja elő.

224 Egyrészről, a megtámadott határozatok a 75. cikken és a III. melléklet 2. cikkének (1) bekezdésén alapulnak. A Törvényszék e tekintetben a fenti 195. pontban megállapította, hogy a képviselők statútumának hatálybalépése óta nem módosultak a III. mellékletben szereplő szabályok. A III. melléklet 2. cikkének (1) bekezdése ezen túlmenően megköveteli, hogy a nyugdíjakat az érintett tagállam jogszabályai vagy szabályozásai alakulásának figyelembevétele céljából lefelé vagy felfelé kiigazítsák. Ily módon a megtámadott határozatok – amellett, hogy kiigazították a felperesek nyugdíjának összegét – nem módosították az uniós jogban meghatározott nyugdíjhoz való joguk tartalmát.

225 A Törvényszék másrészről megállapítja, hogy a 14/2018. sz. határozat rendelkezései kellően egyértelműen és pontosan határozzák meg az e nyugdíjak kiszámítására vonatkozó új szabályokat, amit egyébként a felperesek nem is vitatnak. Ezen túlmenően, nem releváns a felperesek által hivatkozott azon körülmény, hogy a határozat az olasz jogban nem „törvény” formáját ölti. Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint ugyanis a „törvényt” „anyagi”, nem pedig „alaki” értelemben kell érteni. A törvény

következésképpen magában foglalja az írott jogban kimondott teljes *corpust*, köztük a jogalkotási szintnél alsóbb szintű szövegeket, valamint az azt értelmező ítélkezési gyakorlatot (lásd: EJEB, 2018. január 18., Fédération nationale des associations et syndicats de sportifs [FNASS] és társai kontra Franciaország, CE:ECHR:2018:0118JUD 004815111, 160. §, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat].

226 Harmadszor, a Parlament állítása szerint a felperesek tulajdonhoz való joga korlátozásának indokolása szerepel a 14/2018. sz. határozatban, amennyiben a képviselőház elnöksége dönt az e képviselőház tagjainak kifizetett nyugdíjak számítási módjának kiigazításáról. Konkrétabban: a 14/2018. sz. határozatot az összes képviselőnek kifizetett nyugdíjak összegének a hozzájárulási rendszerhez igazítására irányuló célkitűzés igazolja. A Parlament álláspontja szerint egyébként az Emberi Jogok Európai Bíróságának ítélkezési gyakorlatából kitűnik, hogy az államok széles mozgástérrel rendelkeznek különösen a közpénzek kezelésével kapcsolatos politikák, illetve a súlyos gazdasági válság miatt szükségessé váló megszorító intézkedéseket bevezető törvények elfogadása terén.

227 A Törvényszék e tekintetben rámutat, hogy – figyelemmel a III. melléklet 2. cikkének (1) bekezdésére – a megtámadott határozatok elfogadása szükségszerűen függ a hatáskörrel rendelkező olasz hatóságok döntéseitől. Ily módon az elérni kívánt közérdekű célkitűzés értékelése nem hagyhatja figyelmen kívül a 14/2018. sz. határozat elfogadását vezérlő célokat.

228 Ezt a kérdést illetően meg kell állapítani, hogy a 14/2018. sz. határozat preambuluma kifejezetten említi a Parlament által hivatkozott célkitűzést. Az ugyanis pontosítja, hogy ez a határozat arra irányul, hogy „a hozzájárulási módszer alapján újból kiszámítsa az élethosszig járó juttatások, az arányos nyugellátás élethosszig járó része és a túlélő hozzátartozói nyugdíj összegét, amelyekre a 2011. december 31-ig hatályos szabályozás alapján szereztek jogosultságok”, valamint hogy „a hatályos juttatás új számítása [nem] eredményez[het] a jelenleg folyósítottnál magasabb összeget”.

229 A felperesek ráadásul a keresetlevélben maguk ismerik el, hogy „nemzeti szinten, a 14/2018. sz. határozat alkalmazása beleilleszkedik egy általánosabb beavatkozásba és az az [olasz] államot terhelő kiadások csökkentését célozza”. Ezt az állítást alátámasztja a Törvényszék írásbeli kérdéseire adott egyik válaszuk is. Ebben kijelentik, hogy „a 14/2018. sz. határozatban szereplő csökkentés célja, hogy az [olasz] államkassza javára költségmegtakarítást érjen el”.

230 E tényezőkből az a következtetés vonható le, hogy a 14/2018. sz. határozat célja a költségvetési megszorítások idején az állami kiadások észszerűsítése. Márpedig az uniós bíróság már elismerte, hogy ez a célkitűzés az alapvető jogok megsértésének igazolására alkalmas általános érdekű célkitűzést képez (lásd ebben az értelemben: 2017. június 13-i Florescu és társai ítélet, C-258/14, EU:C:2017:448, 56. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; lásd még ebben az értelemben és analógia útján: 2018. december 14-i FV kontra Tanács ítélet, T-750/16, EU:T:2018:972, 108. pont).

231 Ezt a jogszerű célkitűzést a megtámadott határozatok vonatkozásában is el kell ismerni, mivel ezek elfogadásának nincs önálló létjogosultsága, hanem az – éppen ellenkezőleg, a fenti 227. pontban pontosítottaknak megfelelően – a hatáskörrel rendelkező olasz hatóságok döntéseitől függ. A megtámadott határozatok ráadásul ezzel egyidejűleg a III. melléklet 2. cikkének (1) bekezdésében kifejezetten kimondott azon jogszerű célkitűzés elérésére irányulnak, hogy a felperesek számára olyan nyugdíjat biztosítsanak, amelynek összege és előfeltételei megegyeznek a képviselőház tagjai által kapott nyugdíjéval.

232 Negyedszer, a 14/2018. sz. határozat szükségességét, ekként pedig a megtámadott határozatok szükségességét illetően, a Bíróság már megállapította, hogy a tagállamok – figyelemmel az évek óta fennálló, sajátos gazdasági helyzetre – a gazdasági döntések meghozatalakor széles mérlegelési mozgástérrel rendelkeznek, és hogy a tagállamok a legalkalmasabbak a kitűzött cél megvalósítására szolgáló intézkedések meghatározására (lásd ebben az értelemben: 2017. június 13-i Florescu és társai ítélet, C-258/14, EU:C:2017:448, 57. pont). Ugyanígy, az Emberi Jogok Európai Bíróság már

megállapította, hogy a szociális ellátások területén való jogalkotással kapcsolatos döntés rendszerint politikai, gazdasági és szociális kérdések vizsgálatával jár. Ebből következik, hogy az államok széles mérlegelési mozgástérrel rendelkeznek, különösen a közpénzek megtakarítását célzó politikák vagy a súlyos gazdasági válság miatt szükségessé váló megszorító intézkedéseket bevezető törvények elfogadása tekintetében (lásd ebben az értelemben: EJEB, 2018. július 10., Achille Claudio Aielli és társai kontra Olaszország és Giovanni Arboit és társai kontra Olaszország, CE:ECHR:2018:0710DEC002716618, 26. §, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

233 A felperesek azonban nem bizonyították, hogy a 14/2018. sz. határozatban rögzített szabályok nem szükségesek a fenti 230. és 231. pontban meghatározott, elérni kívánt célkitűzések megvalósításához. A felperesek olyan kevésbé korlátozó intézkedések fennállására sem hivatkoztak, amelyek lehetővé tették volna az említett célkitűzések elérését.

234 A Jogi Szolgálat véleményének 13. és 16. pontjából egyebekben kitűnik, hogy a 14/2018. sz. határozat tartalmaz bizonyos számú olyan rendelkezést – különösen e határozat 1. cikkének 6. és 7. bekezdését –, amelyek garantálják a határozat arányosságát. A Parlament e tekintetben – a Törvényszék egyik írásbeli kérdésére válaszul – benyújtott egy táblázatot, amelyből kitűnik, hogy a 14/2018. sz. határozat 1. cikkének (6) bekezdésében szereplő szabályokat tizenkét felperes javára alkalmazta. E szabályok értelmében nyugdíjuk új összege – az új számításnak megfelelően – a felével emelkedett. A Parlament a tárgyaláson ugyanígy azt állította – anélkül, hogy a felperesek vitatták volna –, hogy egyik felperes sem kérte a 14/2018. sz. határozat 1. cikkének (7) bekezdésében szereplő szabályok alkalmazását. Márpedig e szabályok lehetővé teszik az olyan személyek nyugdíja összegének növelését, akik nem részesülnek a szociális ellátás éves összegét meghaladó egyéb éves jövedelemben, akik életmentő kezeléseket igénylő súlyos betegségekben szenvednek, illetve akik teljes rokkantságként elismert helyzeteket eredményező betegségekben szenvednek.

235 Ami a megtámadott határozatok által a felperesekre gyakorolt következményeket illeti, a Törvényszék természetesen nem zárja ki, hogy ezek a következmények elérhetnek bizonyos súlyossági küszöböt. Önmagában azonban e súlyossági küszöb alapján nem lehet azt a következtetést levonni, hogy a megtámadott határozatok az elérni kívánt célokhoz képest aránytalan hátrányokat okoznak, figyelemmel különösen a szóban forgó nyugdíjak összege csökkentésének léptékére, az érintett volt európai parlamenti képviselő mandátumának időtartamához képest a nyugdíjak új abszolútösszegeire, valamint arra, hogy az új számítási mód figyelembe veszi a volt képviselő egyéni hozzájárulását. Egyebekben a felperesek az írásbeli beadványaikban felsorolt egyetlen következményt sem támasztják alá, illetve nem bizonyítják. Konkrét bizonyítékok hiányában tehát nem lehet megállapítani, hogy a felperesek mindegyikére túlzott egyéni teher hárul az elérni kívánt célkitűzésre tekintettel. Mindenesetre valamely uniós jogi aktus jogszerűségének az alapvető jogokra tekintettel való értékelése nem támaszkodhat az e jogi aktus valamely konkrét esetben bekövetkező következményeire alapított állításokra (lásd ebben az értelemben: 2020. szeptember 8-i Bizottság és Tanács kontra Carreras Sequeros és társai ítélet, C-119/19 P és C-126/19 P, EU:C:2020:676, 153. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

236 Ily módon a tulajdonhoz való jog megsértésére alapított harmadik kifogást, ekként pedig a negyedik jogalap első részét teljes egészében el kell utasítani.

b) A negyedik jogalapnak az arányosság elvének megsértésére vonatkozó második részéről

237 A második rész keretében a felperesek előadják, hogy a megtámadott határozatok a Charta 17. cikkében garantált tulajdonhoz való joguk aránytalan megsértését képezik. A felperesek mindegyikére méltánytalanul túlzott egyéni teher hárul, mégpedig az ezt igazoló ok nélkül.

238 A Parlament a negyedik jogalap második részének megalapozatlanként történő elutasítását kéri.

239 E tekintetben, amennyiben a felperesek annak megismétlésére szorítkoznak, hogy a megtámadott határozatok a tulajdonhoz való joguk aránytalan és nem igazolt megsértését képezik, a negyedik jogalap második részét a fenti 222–235. pontban kifejtettekkel azonos okok miatt el kell utasítani.

c) A negyedik jogalapnak az egyenlőség elvének megsértésére vonatkozó harmadik részéről

240 A harmadik résszel összefüggésben a felperesek előadják, hogy a megtámadott határozatok sértik az egyenlőség elvét. Azonos bánásmódot alkalmaznak a III. melléklet hatálya alá tartozó volt képviselőkkel és a közvetlenül a 14/2018. sz. határozat hatálya alá tartozó olasz képviselőkkel szemben. A képviselők e két kategóriájának nyugdíjrendszerei között azonban jelentős különbségek vannak. Egyrészről, a KKJ-szabályzat III. mellékletében előírt rendszer önkéntes belépésen alapuló nyugdíjrendszer, míg a szóban forgó olasz képviselők nemzeti nyugdíjrendszerbe való belépése automatikus. Másrészről, a 14/2018. sz. határozat célja az Olasz Köztársaságra háruló kiadások csökkentése, míg a felperesek nyugdíja a Parlament költségvetéséből részesül a szükséges finanszírozásban.

241 A megtámadott határozatok emellett az Olaszországban megválasztott volt európai parlamenti képviselőkkel és a Franciaországban vagy Luxemburgban megválasztott volt európai parlamenti képviselőkkel szemben is eltérő bánásmódot alkalmaznak, jóllehet mindegyikük ugyanezen III. melléklet hatálya alá tartozik.

242 Végezetül, a Törvényszék egyik írásbeli kérdésére válaszul a felperesek a 75. cikkel és a III. melléklet 2. cikkének (1) bekezdésével kapcsolatban jogellenességi kifogást is felhoztak. A felperesek álláspontja szerint ugyanis, ha úgy kellene tekinteni, hogy a KKJ-szabályzat lehetővé teszi a Parlament számára a véglegesen megszerzett nyugdíjjogosultságuk megkérdőjelezését, akkor az az eltérő helyzetek közötti, mesterségesen azonos bánásmódot eredményezne.

243 A Parlament a negyedik jogalap harmadik részének megalapozatlanként történő elutasítását kéri.

244 Emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az egyenlő bánásmód elve megköveteli, hogy az összehasonlítható helyzeteket ne kezeljék eltérő módon, és hogy a különböző helyzeteket ne kezeljék egyenlő módon, hacsak ez a bánásmód objektív módon nem igazolható (lásd: 2013. november 26-i Kendrion kontra Bizottság ítélet, C-50/12 P, EU:C:2013:771, 62. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

245 Meg kell állapítani, hogy a felperesek lényegében azt róják fel a Parlamenttel szemben, hogy hasonló bánásmódot alkalmazott köztük és a képviselőház képviselői között, holott helyzetük eltérő. Egyébként az is sérti az egyenlőség elvét, hogy a Parlament eltérő bánásmódot alkalmazott a felperesek és más olyan volt európai parlamenti képviselők között, akik viszont ugyanazon jogrendszer, azaz a III. melléklet hatálya alá tartoznak.

246 A keresetlevelekben a megtámadott határozatokra irányuló e kifogások azonban nem ezekből a határozatokból, hanem a 75. cikkben és a III. melléklet 2. cikkének (1) bekezdésében rögzített szabályokból erednek. Érveiket tehát kizárólag e két rendelkezésre figyelemmel kell értékelni, amely rendelkezések egyébként jogellenességi kifogásuk tárgyát képezik.

247 Jogellenességi kifogásukban a felperesek előadják, hogy ha úgy kellene tekinteni, hogy a KKJ-szabályzat lehetővé teszi a Parlament számára a véglegesen megszerzett nyugdíjjogosultságuk megkérdőjelezését, akkor a 75. cikk és a III. melléklet 2. cikkének (1) bekezdése sértené az egyenlő bánásmód elvét.

248 A jogellenességi kifogást e tekintetben a fenti 189–191. pontban kifejtettekhez hasonló okok miatt kell elutasítani. Ez a jogellenességi kifogás ugyanis abból a téves feltevésből indul ki, amely szerint a Parlament jogosult módosítani a megszerzett öregséginyugdíj-jogosultságot, jóllehet ez nem így van. Kizárólag az említett nyugdíjak összegének módosítása megengedett a 75. cikk és a III. melléklet 2. cikkének (1) bekezdése alapján.

249 Egyebekben a felperesek által felhozott egyetlen érv sem tudja bizonyítani a 75. cikknek vagy a III. melléklet 2. cikke (1) bekezdésének a jogellenességét.

250 Először is, a felperesek azt róják fel a Parlamenttel szemben, hogy nem ugyanolyan bánásmódot alkalmazott velük szemben, mint a Franciaországban vagy Luxemburgban megválasztott azon volt európai parlamenti képviselőkkel szemben, akik szintén úgy döntöttek, hogy belépnek a III. melléklet szerinti nyugdíjrendszerbe. A felperesekkel szemben ily módon eltérő bánásmódot alkalmaztak, holott az e többi volt képviselővel azonos helyzetben voltak, hiszen mindannyian ugyanazokat a funkciókat töltötték be ugyanabban az időszakban.

251 Az állandó ítélkezési gyakorlat értelmében az eltérő helyzeteket jellemző tényezőket, és így e helyzetek hasonló jellegét főként a szóban forgó különbségtételt létrehozó uniós aktus tárgyának és céljának fényében kell meghatározni és értékelni (lásd: 2008. december 16-i Arcelor Atlantique és Lorraine és társai ítélet, C-127/07, EU:C:2008:728, 26. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

252 E tekintetben nem vitatott, hogy a III. melléklet szerinti nyugdíjrendszert többek között az Olaszországban megválasztott volt európai parlamenti képviselők és a képviselőház tagjai közötti azonos bánásmód garantálása céljából alakították ki. Ezt a célkitűzést a III. melléklet 1. cikkének (2) bekezdése és 2. cikkének (1) bekezdése kifejezettek kimondja. Az azonos bánásmód ily módon a III. mellékletben megszervezett rendszer központi jellemvonását képezi. Ráadásul – a fenti 209. pontban említetteknek megfelelően – ez az azonos bánásmód képezte azt az egyetlen pontos és feltétlen ígéretet, amelyet a Parlament a felpereseknek akkor nyújtott, amikor azok beléptek a III. melléklet szerinti nyugdíjrendszerbe.

253 A jelen ügyben a III. melléklet célja és tárgya tehát az, hogy garantálja az Olaszországban megválasztott volt európai parlamenti képviselők és a képviselőház tagjai közötti azonos bánásmódot.

254 A felperesek helyzete azonban nem azonos a Franciaországban vagy Luxemburgban megválasztott azon volt európai parlamenti képviselőkével, akik szintén úgy döntöttek, hogy belépnek ebbe a nyugdíjrendszerbe. Az e két tagállamban megválasztott volt európai parlamenti képviselők nyugdíjára ugyanis nem az olasz jogban meghatározott szabályok, hanem a rájuk konkrétan alkalmazandó más nemzeti szabályok az irányadók.

255 Másodszor, a felperesek azt állítják, hogy a Parlament azonos bánásmódot alkalmazott velük és a képviselőház volt tagjaival szemben, holott helyzetük három szempontból eltér. Mindenekelőtt, a III. mellékletben megszervezett nyugdíjrendszerbe való belépés önkéntes, míg az olasz nyugdíjrendszerbe való belépés – a képviselőház tagjai esetében – automatikus. Ezután, a 14/2018. sz. határozat célja az Olasz Köztársaságra háruló kiadások csökkentése, holott ez a célkitűzés nem vonatkozhat a felperesekre. Végezetül, ebből ered egy, a hatékony bírói jogvédelemmel kapcsolatos probléma, mivel az Olaszországban megválasztott olyan volt európai képviselők, akik nem voltak egyúttal a képviselőház tagjai, a Consiglio di giurisdizione della Camera dei deputati (a képviselőház igazságügyi tanácsa) előtt nem hivatkozhatnak a 14/2018. sz. határozat jogellenességére és e határozat alkalmazásának a volt európai parlamenti képviselőkre való kiterjesztésére.

256 A III. melléklet fenti 252. és 253. pontban említett tárgya és célja tükrében, a felperesek érvei nincsenek hatással a 75. cikknek és a III. melléklet 2. cikke (1) bekezdésének az egyenlő bánásmód elvére tekintettel fennálló érvényességére.

257 A fenti 244. pontban felidézett ítélkezési gyakorlat szerint ugyanis az egyenlő bánásmód elve nem követeli meg, hogy a helyzetek teljes mértékben azonosak legyenek ahhoz, hogy azonos bánásmódot lehessen alkalmazni. Kizárólag e helyzetek hasonló jellege szükséges. Márpedig a felperesek által előterjesztett három érv egyike alapján sem lehet megállapítani, hogy ezen utóbbiak helyzete alapvetően eltér a képviselőház volt tagjainak helyzetétől.

258 A teljesség kedvéért a Törvényszék megállapítja, hogy a felperesek álláspontja lényegében azt jelenti, hogy elutasítják a köztük és a képviselőház tagjai közötti bármely azonos bánásmódot. Ez az álláspont azonban megfosztaná a III. mellékletet a hatékony érvényesülésétől, amennyiben magát e nyugdíjrendszer lényegét kérdőjelezi meg. Paradox módon azt eredményezné, hogy a felperesek nyugdíját már nem lehet kiszámítani és folyósítani, mivel az említett nyugdíjak összege és nyújtásának előfeltételei éppen az olasz jogban előírt szabályoktól függnek.

259 Végezetül, ami konkrétan azt illeti, hogy bizonyos felperesek nem tudják vitatni a 14/2018. sz. határozat jogszerűségét a Consiglio di giurisdizione della Camera dei deputati (a képviselőház igazságügyi tanácsa) előtt, a Törvényszék megállapítja, hogy ez az eljárási akadály nem az uniós jogból ered, hanem az olasz jog velejárója. A Törvényszék mindenesetre – az EUMSZ 263. cikk alapján indított keresettel összefüggésben – továbbra sem rendelkezik hatáskörrel arra, hogy közvetlenül értékelje az olasz jog alapvető jogoknak való megfelelését, különösen a hatékony bírói jogvédelemre tekintettel.

260 Következésképpen a negyedik jogalap harmadik részét, valamint a teljes negyedik jogalapot, ekként pedig a kereseteket teljes egészében el kell utasítani, anélkül hogy határozatot kellene hozni a T-465/19. sz. ügyben előterjesztett első és második kereseti kérelem elfogadhatóságáról (lásd ebben az értelemben: 2002. február 26-i Tanács kontra Boehringer ítélet, C-23/00 P, EU:C:2002:118, 52. pont).

A költségekről

261 Az eljárási szabályzat 134. cikkének (1) bekezdése alapján a Törvényszék a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. A felpereseket, mivel pervesztesek lettek, a Parlament kérelmének megfelelően kötelezni kell saját költségeiknek és a Parlament költségeinek viselésére.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (kibővített nyolcadik tanács)

a következőképpen határozott:

1) A Törvényszék a T-453/19. sz., Panusa kontra Parlament ügyben előterjesztett keresetet mint elfogadhatatlant elutasítja.

2) A Törvényszék a többi keresetet elutasítja.

3) Maria Teresa Coppo Gavazzi és a mellékletben megnevezett többi felperes a saját költségein felül viseli az Európai Parlament részéről felmerült költségeket is.

Svenningsen Barents Mac Eochaidh

Pynnä Laitenberger

Kihirdetve Luxembourgban, a 2020. október 15-i nyilvános ülésen.

Aláírások